TUNTURILATU

☆ N:o 3/12.10.2001

Muistolaatta Ykin silloille

Ivalojoen Kultalassa kävi vilinä syyskuun loppupuolella. Kullankaivajia joukossa oli kaksi, me muut reilut nelisenkymmentä henkeä olimme tulleet ihan muusta syystä.

Pahaojan kämpältä pääsee Kultalaan helposti, vaellusta on 12 kilometrin matka. Reitti on varsin vaihteleva pätkä. Puiden tiheät pintajuuret tekevät askelluksesta hankalan, samoin kuin paikoitellen olevat kivikot. Matkan päätteeksi laskeudutaan 565 porrasta kohti Ivalojoen ylittävää riippusiltaa. Juuri tuon riippusillan alkupäädyssä on syy, miksi joukkomme kokoontui.

Ykin siltojen muistolaatan paljastustilaisuuden aloitti Ripsi Leppälä soittamalla huilulla Saamen laulun. Läsnä tilaisuudessa oli muiden muassa Tunturiladun kolmen polven puheenjohtajat: Yrjö Suoniittu (1986–1992), Kyösti Lamminjoki (1993–2000) ja Raimo Pahkala (2001–).

Puheenjohtaja Raimo Pahkalan mukaan talkootyö on kuulunut kautta aikojen tunturilatulaisten ja kaikkien retkeilijöiden hyväksi tehtyyn työhön. Tunturilatu on rakentanut Lappiin useita tukikohtia, jotka edelleen ovat vaeltajien käytössä.

Em. puheenjohtaja Kyösti Lamminjoki muisteli Muistolaatan paljastustilaisuudessa, että 1950–60-lukujen taitteessa tunturilatulaiset suunnittelivat retkeilyreittejä Ivalojoen tuntumassa Suomen Ladunkin käyttöön. Kiilopään retkeilykeskus oli jo silloin käytössä. Kämppien ja kammien sijainti linjasi reitiksi ns. Inarin kierroksen. Pullonkaulana oli kuitenkin vaikeasti ylitettävä Ivalojoki. Joku lausahti "Tehdään silta" ja hänet otettiin tosissaan. Yltiöpäisille tunturilatulaisille mikään mahdoton ei ole vierasta, joten sillan tekoon ryhdyttiin. Vuosina 1961-1964 tehtiin kartoituksia, haettiin lupia Metsähallitukselta ja tehtiin laskelmia. Sopiva paikka löytyi noin 300 metriä nykyisestä sillasta alavirtaan. Paikalla oli keskellä jokea kalliosaari keskitukia varten. Metsähallitus lahjoitti siltaan tarvikkeet, jotka uitettiin Makkan veljesten johdolla Kutturan kylästä Kultalaan. Elokuun 11. päivänä 1964 kaksijänteinen puusilta oli valmis kahdeksan vuorokauden talkoorupeaman jälkeen. Mukana talkoissa oli 40 tunturilatulaista. Silta nimettiin suunnittelijansa ja piirtäjänsä Yrjö "Yki" Pitkäsen mukaan.

Kevään 1966 ennätystulvat veivät sillan mennessään. Sillan tuhoutuminen oli vaikea paikka tunturilatulaisille, mutta asiasta sisuuntuneina he päättivät tehdä uuden sillan. Alkoi uuden paremman siltapaikan etsintä.

Uusi paikka löytyi nykyisen sillan paikalta Saunakosken kohdalta. Dramatiikkaa ei rakennustalkoista puuttunut. Muona ja muut tarvikkeet piti tulla Puolustusvoimien helikopterilla Kultalaan, mutta etsintätehtävän johdosta se ei päässyt paikalle ja tavarat jäivät Kutturaan. Asiasta tietämätön talkooporukka vaelsi kuitenkin rakennuspaikalle. Rakennushetkellä Ivalojoen vesi oli niin matalalla, että veneitä jouduttiin vetämään alavirtaankin. Matka Kutturasta kesti 26 tuntia. Ensiapuna tavarapulaan Yki sai 20 "serbaa" lähtemään rinkkoineen hakemaan tarvikkeita. Päättäväisyydestä kertoo jotakin se, että eräs mies kantoi 50 kilon sementtisäkin rakennuspaikalle – yksin. Ville Rantala on muistellut, että työtahti talkoissa oli sellainen, että olisi voinut luulla että väki olisi saanut kolminkertaista palkkaa. Tapaturmiltakaan ei vältytty.

Uusi silta korjattiin vuonna 1973 ja perusteellisemmin 1988. Se purettiin vuonna 1999 täysin palvelleena. Metsähallitus rakensi sen tilalle uuden teräsrakenteisen sillan.

Muistolaatan paljastustilaisuudessa mukana oli kymmenisen rakentajaa ja korjaajaa. Lieneekö heistä vanhin Rainer Paasonen, 82 v., joka on ollut mukana kaikissa talkoissa. Korjaustalkoissa Rainer putosi sillalta irrotetun laudan vuoksi ja vietiin helikopterilla Ivaloon hoitoon. Nyt Rainer oli varsin pirteänä mukana. Tällä kertaa 49 talkoolaista urakoi kahdeksassa vuorokaudessa yksijänteisen puurakenteisiin riippusillan, joka valmistui 29.7.1988.

Muistolaatan paljastuksen teki Metsähallituksen Ylä-Lapin luonnonhoitoalueen aluejohtaja Pertti Veijola. Hän totesi, että ihmisvoimin tapahtuva retkeily on alueella oleellista. Päiväretkeilyn ja moninaisen luontoretkeilyn osuus on kasvanut. Eräretkeilyä ei voi arvioida määrien perusteella, vaan erämaiden ja erämaisuuden imagon luominen on tärkeää. – Tunturilatulaisten joukossa on rakentamisen vietti, joka koituu muidenkin vaeltajien hyväksi. Odotamme tunturilatulaisilta aloitteita ja ehdotuksia toiminnan kehittämiseksi, Veijola totesi.

Ripsi Leppälän soittama aiheeseen liittyvä, kullankaivajien laulu Lumikenttien kutsu päätti yhteisen hetkemme sillan juurella. Kultalassa kahvin juonnin lomassa kullankaivajat Pirjo Muotkajärvi, jonka isoisoisä oli poliisina Kultalassa ja Jussi-Mikkosen tytär Aila Mikkonen kertoivat innostavasti kullankaivuun historiasta ja nykypäivästä.

Joen etelärannalla on 565 porrasta helpottamassa rantatöyrään yli kulkemista. Pohjoisrannallakin kivikon reunassa on puut odottamassa portaiden rakentamista. Ensi kerralla kulku lienee portaiden verran helpompaa.

Riitta Gerlin

Juhlayleisöä muistolaatan paljastuspaikalla. Kuvat: Kyösti Lamminjoki.

Metsähallituksen aluejohtaja Pertti Veijola ja Tunturiladun puheenjohtaja Raimo Pahkala paljastivat muistolaatan. Airueina Irma Rytkölä ja Paavo Kramsu.

Tilaisuuden aluksi Ripsi Leppälä soitti huilulla Saamen laulun. Istumassa molempien siltojen rakennustalkoisiin osallistunut Rainer Paasonen Kuoktesta.

Kultalassa väentuvassa muisteltiin kahvin juonnin lomassa Ykin siltojen vaiherikasta historiaa.

Puheenjohtajan tähdenvälit

Tämä Tunturiladun 55. vuosi on kääntymässä loppusuoralle. Vilkas ja tapahtumarikas vuosi.

Juhlavuoden viimeinen kaikille jäsenille kuuluva yhteinen juhla on vajaan kuukauden kuluttua Helsingissä Karjalatalolla, missä on myös vuosikokous. Syyskokous on yhdistyksen toiminnan kannalta tärkein tapahtuma, jolloin jäsenillä on mahdollisuus vaikuttaa ja määrätä, mihin suuntaan toimintaa on kehitettävä.

Sääntöjen määräämien asioiden lisäksi käsittelemme omistamiemme kämppien avainsääntöjä, määräämme avaimen lunastushinnan suuruuden ja kerromme ajatuksemme Susikyrön sähköistämisestä. Tulee varmaankin mielenkiintoinen kokous.

☆

Ykinsillan muistolaatan paljastamistilaisuus syyskuussa oli innostanut yli 40 patikoijaa saapumaan Ivalojoelle. Työryhmä Markku-Kösä-Hannu ansaitsee tekemisistään suuret kiitokset.

He olivat järjestäneet juhlavan, retkeilyllisen ja muistoihin talletettavan tilaisuuden. Juhlallisuutta lisäsi kolmen piekanan lekuttelu joen yllä, kosken ikuinen kohina, Ykän ja Kösän muistelot sillan historiasta sekä metsänhoitaja Veijolan suorittama laatan paljastaminen.

Tunnelmaa lisäsi Ripsin huilunsoitto, kullankaivajatyttöjen kertomukset ja hämyinen väentupa kahvittelupaikkana.

Kiitokset juhlimisen aiheesta kuuluvat sillat rakentaneille talkoolaisille.

☆

Susikyrön Susiaisissa on aina erikoinen koskettava tunnelma. Sitä oli kokemassa yli puolentoistasataa tunturien kulkijaa. Tutulla noidalla oli vihittävinä kaksi ikäsutta ja kaksi outasutta. Onnittelut ikäsusille Hannu ja Marita. Tervetuloa outasudet Markku ja Esa susien laumaan.

Erinomainen noita teki susiaishistoriaa antamalla lapinkasteen 10-vuotiaalle Henrille, joka viikon ajan tutustui tunturimaahan isovanhempiensa mukana. Siinäpä viitoitettiin uusi polku meille kaikille esimerkiksi.

Susiaisissa olivat mukana neljä kunniasutta Antero, Ykä, Pekka ja Rami. Tapahtuman järjestelyjohdosta vastasi Paavo. Kiitos.

☆

Susikyrön alueella on tapahtunut muutakin. Vajaa viikko Susiaisten jälkeen Susikyrön ja Vuontispirtin välisellä alueella olevia mökkiteitä koskeva tietoimitus saatiin päätökseen. Pitkän ja monia mielipiteitä sisältävän keskustelun jälkeen löytyi sopu ja yhteisymmärrys.

Perustettiin Susikyrön yksityistie ja sille hoitokunta, joka vastaa teiden kesä- ja talvikunnosta. Tunturilatu yksin pitää huolen vain omasta parkkipaikastaan.

Samassa kokouksessa vahvistettiin jakokunnan yhteisen alueen osakastilat ja osuuksien suuruudet murtoluvuilla ilmaistuna, mikä Susikyrön osalta on 0,000750 / 0,410000.

Kokouksen päätyttyä maahan satoi ensilumen ja mökkitiet olivat valkoiset.

☆

Kesäpäivillä Geatkin Satu apujoukkoineen oli järjestänyt Joutsenmerkin mukaisen ja arvoisen ohjelman. Saimme soutaa kotimaisella kirkkoveneellä, kiikaroida lintusuon asukkaita ja opimme, että poro pärjää eteläisessä Suomessakin.

Iltajuhlassa hyvin aikuismaiset 5-vuotiaan kerhon juhlijat aikaansaivat monta makeaa ja äänekästä naurua. Kiitos viikonlopun annista sekä pitkää ja puuhakasta ikää geatkiläisille.

☆

Talven merkit ovat ilmassa. Vaikka lunta tulisi tupa täyteen, tavataan 55-vuotisjuhlassa Karjalatalolla.

Raimo

Toimitus vaihtuu

Tätä kirjoittaessa on 2.10. ja allekirjoittanut on kokoamassa vuoden neljättä Tunturilatu –lehteä, joka ilmestyy poikkeuksellisesti kuukauden etuajassa. Syynä on kahden ilmoituksen: syyskokous- ja 55-vuotisjuhlailmoitusten unohtuminen toimitussihteerin "sähköpostilaatikkoon". Lehti on samalla toimitussihteeriaikani viimeinen ja seuraavan lehden parissa touhuavat toiset tunturilatulaiset. Lehtiä on koottukin vuosien varrella 36 kpl.

Lehden teko on ollut mukavaa puuhaa ja siinä on saanut lukea oikolukuvaiheessa lehden pariin kertaan ennen kuin se on kolahtanut lukijoiden postilaatikosta. Ilahduttavaa on ollut myös uusien kirjoittajien mukaantulo. Nelivärikuvitus on elävöittänyt juttuja. Jatkossa voimme saada lehden jopa kokonaan nelivärisenä ja kuka tietää, vaikka seuraavan toimitussihteerin aikana se olisi luettavissa internetissä. Tekniikkahan on jo valmiina, vain tekijät puuttuvat.

Olin myös mukana Strasbourgissa viemässä Tunturiladun maaliskuussa aloittamaa ja Eurovaelluksen pohjoisimmasta pisteestä lähtenyttä viestiä loppuun. Suomen joukossa oli 24 henkilöä ja loppumarssilla viiden kilometrin osuudella juhlastadionille läpi Strasbourgin osallistui lähes 20 maan joukko, suurimpina luonnollisesti Ranskan ja Saksan vaeltajat. Yhteensä vaeltajia lienee ollut yli 10 000. Suomalaisten joukossa oli ainakin seitsemän tunturilatulaista, joukossa Utsjoelta Kiilopäälle kulkeneen viestin vastuuhenkilö Markku Salminen.

Kun siinä joukossa kulki, tunsi kuuluvansa koko Euroopan vaeltajien yhteiseen joukkoon. Suomessa vaeltaminen on erilaista kuin monessa muussa maassa. Ranskassa pääsimme yhden päivän vaellukselle Vogeeseille, jossa 20 kilomerin reitti puikkelehti polkuja pitkin ja nousi välillä yli 700 metrin ja lähes 1000 metrin mäille. Sieltä aukenivat upeat maisemat. Eli kyllä sielläkin "huiputetaan". Tätä vaellusteemaahan on aina ollut Tunturilatu -lehdessä ja uskon, että tämä jatkuu. Luovutan lehden teon Satu Ojalalle, joka lehtialan ammattilaisena varmasti osaa työnsä. *Kiitän myös kaikkia lehden* tekoon vaikuttaneita tahoja ja yksityishenkilöitä, erityisesti kirjoittajia, sillä ilman Teitä lehteä ei olisi. Lopuksi kiitokset myös Ilmo Suikkaselle, joka on tehnyt lehden teknisen kokoamisen ja toimittanut lehden painoon ja postiin. Ilmon kanssa lehteä on usein taitettu yön hämärissä.

Antti Karlin

TUNTURILADUN INTERNET SIVUT LÖYTYVÄT OSOITTEESTA:

www.suomenlatu.fi/tunturilatu

Susiaiset 2001

IKÄSUDET 2001

Hannu Maula nro 89
Marita Maula nro 90

Hannu liittyi Tunturilatuun 1982 ja sen jälkeen hän on ahertanut Kavtsin riveissä mitä erilaisimmissa tehtävissä toimien mm. kerhon sihteerinä 6 vuotta, kouluttajana, retkien suunnittelijana ja vetäjänä. Varsinkin luonnontuntemukseen sisältyvät asiat ovat olleet Hannun sydäntä lähellä ja häneltä on aina saanut asiantuntevan vastauksen lintuja ja kasveja koskeviin kysymyksiin. Erityisen huomattava on ollut hänen panoksensa Tunturiladun koulutusohjelmien kehittäjänä.

Tunturiladun järjestämissä erävaelluksen SM-kilpailuissa -1994 Inarissa ja 2000 Pellossa. Hannun kokemus ja asiantuntemus oli tarpeen. Inarin kisoissa hän toimi johtotehtävissä tehtäväryhmässä ja Pellossa ratamestarin tehtävänsä lisäksi vahvana tukena tehtäväryhmälle.

Marita liittyi Tunturilatuun 1982 ja aloitti jo seuraavana vuonna Kavtsin sihteerinä, mikä pesti kesti 6 vuotta. Kerhon retkitoimikunnassa hän puursi myös useita vuosia. Vuosikausien ajan häntä ovat työllistäneet Tunturiladun toimikunnat ja muut luottamustoimet. Erityisesti on mainittava toiminta TL:n retkitoimikunnassa laadittaessa Eräretkeilyn perustietoja-kansiota, ja Koulutustoimikunnassa luotaessa Tunturiladun koulutusjärjestelmää. Tunturiladun sihteerinä Marsu toimi 1991- 1999 ja sen ohella johtokunnan työvaliokunnassa. Susivaliokuntaan hänet valittiin susisääntöjen uudistamisen aikoihin, mikä lisäsi työmäärää silläkin osa-alueella, ja tässä valiokunnassa hän jatkaa edelleenkin. Inarin ja Pellon Erävaelluksen SM-kilpailuissa Marsu toimi ryhmäpäällikkönä tehtäväryhmässä. Suuritöisimpiä hänen toimistaan lienee kuitenkin ollut Tunturiladun juhlakirjatyöryhmässä aineiston puhtaaksikirjoittaminen moneen kertaan. Suomen Ladun varustetoimikunnassa Marsu on myös toiminut useita vuosia.

Järjestötoiminnan lisäksi Maritalla ja Hannulla on riittänyt aikaa yhteisiinkin harrastuksiin.

He ovat osallistuneet yli 10 kertaa Erävaelluksen SM-kilpailuihin sijoittuen niissä varsin hyvin. Myöskin Suomen Ladun leiripäivien vaelluskilpailuissa he ovat useita kertoja nousseet palkintokorokkeelle. Latutoiminnan ulkopuolisille yhteisöille he ovat monesti olleet järjestämässä retkeilyaiheisia tapahtumia.

Lukuisten omien vaellustensa näkyvimpänä varusteena heillä on usein ison rinkan tai ahkion lisäksi kiikari tai joku luontoon liittyvä kirja.

Tunturilatu-lehden aineistopäivät 2002

Aineisto tuleviin lehtiin on oltava perillä seuraavasti:

1/02 15.1.2002
Muut ajat ilmoitetaan 1/2002 lehdessä.

Aineisto lähetetään osoitteella: Satu Ojala, Huittisten Sanomalehti, Pl 36, 32701 HUITTINEN

tai sähköpostilla: satu.ojala@huittistensanomalehti.fi

Puh. 02 - 5601 085
Keskus 02 - 5601 055
GSM 050 - 5234 844

JÄSENLEHTI TUNTURILATU

Vastaava toimittaja: Raimo Pahkala

Toimitussihteeri: Antti Karlin, Sundholmantie 194, 23500 Uusikaupunki pk. 02-8414 418, email: antti.karlin@utu.fi

Julkaisutoimikunta: Raimo Pahkala, Anne Toivonen, Juhana Häme, Riitta Gerlin ja Antti Karlin (pj.)

Saamelaiskulttuuria kirjana

SIIDDASTALLAN SIIDOISTA KYLIIN- teos on upea 285 sivuinen luontosidonnaisesta saamelaiskulttuurista ja sen muuttumisesta kertova kirja. Se on Inarin saamelaismuseon julkaisu nro 3, jonka kustantaja on Kustannus Pohjoinen ja se on painettu Gummeruksen kirjapainossa. Kirja ilmestyi v. 2000. Sen päätoimittajina ovat toimineet professori Jukka Pennanen ja filosofian lisensiaatti Klemetti Näkkäläjärvi.

Kirjaa valmisteltiin jo saamelaismuseo Siidan näyttelysuunnitelman toteutuksen rinnalla. Vaikka sisällön mainitaan olevan tieteellisluontoinen, se on kirjoitettu selkokielellä niin, että saamelaiskulttuurista ja saamelaisuudesta, myös kolttasaamelaisuudesta vähemmistön vähemmistönä, kiinnostuneet lukijat saavat erittäin havainnollisen kuvan kirjassa esitellyn kansanosamme historiasta ja nykyvaiheista. Kirjan teksti on jaoteltu 11 pääluokkaan, joissa jokaisessa on runsaasti aihepiiriin kuuluvia alaotsikoita kiihkottomin ja asiallisin tekstein. Siinä on käsitelty saamelaisuutta ja saamelaisväestön erilaisia elinolosuhteita hyvin laaja-alaisesti. Edustettuina ovat mm. saamelaisuuden kulttuurinen tausta, luontaiselinkeinot kulttuurin perustana, luonnonuskonnosta kristinuskoon ja kulttuurin aineelliset perustarpeet, muutamia pääaotsikoita mainitakseni niitä mitenkään tärkeysjärjestykseen asettamatta.

Kirjassa on runsaasti historiallisia mustavalkokuvia ja niitä maustavat nykyaikaisemmat värikuvat. Sen lopussa olevat kirjallisuusviite- ja lähdeluettelot mahdollistavat tarkemman tutustumisen eri aiheisiin. Myöskin sanasto- ja nimistöosa lisää tietämystämme saamelaisten elämästä.

Kirja on todellinen lapinystävän tietoteos, joka auttaa meitä syventämään tietämystämme pohjoisten vaellusalueittemme väestöstä ja historiasta.

Kyösti Lamminjoki

Ulapalta paljakalle – kansallispuistot nipussa

Keväällä ilmestyi Ulapalta paljakalle – Suomen kansallispuistot –kirja, jonka on kirjoittanut Markku Lappalainen. Kuvat ovat maamme parhaitten luontokuvaajien otoksia. Kirjan alussa on lyhyt katsaus kansallispuistojen historiaan niin meillä kuin muualla. Ei ole ihme, että maamme luonto on innoittanut monia taiteilijoita ja kirjailijoita, mainittakoon heistä vaikkapa Topelius, von Wrightin veljekset, Gallen-Kallela ja Sibelius. Suomalaisilla on rakkaus luontoon.

Suomessa on 33 kansallispuistoa ja suunnitteilla ainakin 12 kansallispuistoa, tosin suunnitelluista esitetään vain kolme. Puistot on kirjassa jaettu ryhmiin: meri, suot, järvet, metsät ja tunturit. Eniten meillä on metsäkansallispuistoja – 14 kpl. Suokansallispuistoja on kahdeksan. Tunturilatulaisille tuttuja ovat neljä tunturialueen kansallispuistoa; Lemmenjoki, Pallas-Ounas, Pyhätunturi ja UKK-puisto. Uusia on suunnitteilla tunturialueille mm. Luostoon ja Ylläs-Aakenus -alueelle.

Kukin kansallispuisto esitellään kuvailevana tekstinä, tietoiskuin ja kartalla. Lisäksi on maininta erikoisimmista kasveista ja eläimistä. Susikin löytyy kirjan mukaan viidestä puistosta ja karhu useammasta. Kartoissa on esitelty mm. opastuspisteet, telttapaikat ja kämpät. Tarkempaa informaatiota saa metsähallituksen internet -sivuilta www.metsa.fi

Kirjan teksti on kuvailevaa ja soljuvaa. Sitä on helppo lukea ja samalla voit tehdä illan aikana nojatuolimatkan läpi Suomen. Kuvissa on esitelty niin lintuja, eläimiä uin kasveja, mutta paljon on myös maisemia ja puistoihin liittyviä kulttuurikohteita, kuten vanhoja rakennuksia ja kallioihin hakattuja merkkejä. Allekirjoittaneen mielestä vaikuttavin aukeamakuva on kiirunat lumimyrskyssä.

Suosittelen kirjaa lämpimästi kaikille, jotka liikkuvat Suomen luonnossa. Vastaavaa kirjaa ei ole ollut saatavissa ja tuskin heti uuttakaan tulee. Se sopii hyvin vaikkapa pukinkonttiin tai muuten vaeltajan peruskirjaksi. Kirjan lopussa ovat ohjeet, miten luonnossa ja tietenkin myös kansallispuistossa tulee liikkua ja käyttäytyä.

Antti Karlin

KUULUMISIA SUSIVALIOKUNNALTA

VÄHÄN HISTORIAA

Tunturisusijärjestelmä on luotu leikkimieliseksi tapahtumaksi, jolla on vakava tarkoitus innostaa tunturilatulaisia tutustumaan oikeisiin retkeilytapoihin, retkeilyalueisiin ja luontoon sekä harrastamaan liikuntaa. Mukavaa yhteishenkeäkin on luotu.

Ensimmäiset tunturisusivaatimukset laadittiin heti Tunturiladun perustamisvuonna 1946 ja seuraavana vuonna vihittiin ensimmäiset 11 tunturisutta. Myös ikäsuden arvo otettiin pian käyttöön ja ensimmäinen ikäsusi kutsuttiin räthyyn v. 1948.

Johtajasuden arvo liitettiin järjestelmään vuonna 1956 ja samana vuonna vihittiin ensimmäiset 3 johtajasutta. Vaikka kunniasusi otettiin mukaan arvonimeksi vuonna 1962, kutsuttiin ensimmäinen tunturilatulainen kunniasudeksi vasta vuonna 1971.

Viimeinen lisäys susiarvoihin on outasusi, joka tuli järjestelmän alimmaksi arvoksi vuonna 1996 sääntöuudistuksen yhteydessä.

Paikalliset tunturikerhot ovat, lukuun ottamatta Tunturiladun juhlasusiaisia, järjestäneet susiaiset kotipaikkakunnillaan. Ensimmäiset Lapissa pidetyt susiaiset olivat vuonna 1972 ja vuodesta 1976 lähtien siellä on järjestetty juhlasusiaiset viiden vuoden välein.

Susivihkimisseremonia on alusta lähtien suoritettu samanlaisessa hengessä. Vihkimisen suorittanut noita on tapahtumassa tuonut esille Lapin mytologiaa, korostanut luonnon arvostusta sekä kairojen kirjoitettuja ja kirjoittamattomia lakeja.

Susivihkiäisten "kulta-aikaa" on ollut 60-luku ja 70-luvun alku, jolloin vihittäviä tunturisusia oli vuodessa 60-120 ja johtajasusia useimmiten noin 10; suurin määrä oli v. 76 - 14.

Ensimmäisinä vuosina sudet saivat "susimerkkinä" tunturikuvioisen rintamerkin, joka oli myös järjestömerkkinä. Vuonna 1952 otettiin käyttöön nykyinen "sudenpää"-susimerkki, jossa arvoasteikot osoitettiin erivärisin punoksin tai puuttuvin punoksin. Outasuden merkin sudenpään taustaksi otettiin tunturien sijasta outamaata eli kuusikkoa.

Alkuaikojen susivaatimuksia on uudistettu useampaan otteeseen. Viimeinen uudistus astui voimaan vuonna 1996. Uudistuksissa, etenkin viimeisessä , on pyritty ottamaan huomioon retkeilyn helpottuminen vuosien kuluessa. Alkuaikoina jo matka Lappiin oli vaivalloinen ja aikaa vievä. Retkeilyvarusteet ja -evät ovat kehittyneet ja keventyneet huimasti sodanjälkeisistä ajoista. Myös ihmisten taloudellinen tilanne on parantunut ja vuosilomat ovat pidentyneet.

Tähän mennessä on hakemuksesta vihitty 10 outasutta, 1619 tunturisutta, 182 johtajasutta sekä 90 ikäsutta ja 5 kunniasutta on kutsuttu rääthyyn.

Vuoden 2001 vihityt sudet:

		vaellukset	huiput
Ikäsudet:	Hannu Maula no. 89		
	Marita Maula no. 90		
Outasudet:			
	Markku Salminen no. 9	7	6
	Esa Tervonen no. 10	8	11

Tuoreet ikäsudet Marita (oik.) ja Hannu Maula ja outasudet Markku Salminen ja Esa Tervonen.

Vuoden 2001 susien kokouksessa Susikyrössä valittiin seuraavan kauden susivaliokunta: Jorma Alapuranen pj., Terttu Civil, Pauli Hulkkonen, Marita Maula, Matti Reittamo ja Veijo Taavitsainen.

TUNTURILATU RY

JOHTOKUNTA

Raimo Pahkala, puheenjohtaja, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI, p.t. 020 541 6707, p.k. 08-637 009 tai 040-839 6638, sähköposti: raimo.pahkala@nic.fi

Sirpa Alapuranen, varapj, kerhoasiat. Vallikatu 5-7 A 4, 02600 Espoo, p.k. 09-512 0378 tai 040-860 5148, sähköposti: sirpa.alapuranen@luukku.com

Jukka Albrecht, koulutustoimikunnan pj., Sahaharjuntie 17, 97620 VIIRI pk. 050-3410052

Paavo Kramsu, nuorisotoimikunta. Lauklähteenkatu 6 A 23, 20740 Turku, p.t. 02.276 6721 tai 040-706 2764

Ritva Loimio, saamelaistoimikunta pj., Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, p.k. 014-615 282, ritva.loimio@library.jyu.fi

Marja-Liisa Mäki, taloudenhoitaja, Torikatu 10 as 6, 13100 HÄMEENLINNA, p.k. 03-6759061

Markku Salminen, retkitoimikunnan pj., Vuoritie 24. 04400 JÄRVENPÄÄ p.k. 09-291 9916, p. 040-548 4600, markku.a.salminen@jarvenpaa.fi

Esko Sepponen, retkitoimikunta, Sammalkuja 8, 76120 PIEKSÄMÄKI, p.k. 015-482 941, 0400-155 950

Veijo Taavitsainen, susivaliokunta, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, p.k. 05-281 249

TOIMIHENKILÖT

Antti Karlin, TL-lehden toimitussiht., Sundholmantie 194, 23500 UUSIKAUPUNKI, p.k.02-841 4418, antti.karlin@utu.fi

Riitta Gerlin, sihteeri, Maria Jotunintie 10 E 52, 00400 HELSINKI, p. 040-707 4598, iitu.gerlin@luukku.com

Pirjo Sinilehto, jäsensihteeri Veisunkatu 14 as. 5, 33820 TAMPERE, p.k. 03-266 2592 p. 040-763 1109. (Huom, osoitemuutokset Pirjolle)

Tunturiladun tilinnumero PSP 800015-135331/kämppämaksujen viitenumerot: Susikyrö - 505, Susi-Talas - 602, Susi-Kiisa- 709
Tilintarkastajat: Vappu Hietala ja Lasse Luoto

KIINTEISTÖT

Susikyrö Enontekiö / Susi-Talas Inari / Susi-Kiisa Utsjoki, Kärrikaltio, Inkoo (Kavtsin hallinnassa). Rakennuspäällikkö Seppo Björkengren, Kesäkatu 22, 76100 Pieksämäki, p.k. 015-420 083

SUSIVALIOKUNTA

Pj Jorma Alapuranen, Vallikatu 5-7 A 4, 02600 Espoo, puh.09/5120378.
Jäsenet: Marita Maula (siht.) Terttu Civil, Pauli Hulkkonen, Matti Reittamo ja Veijo Taavitsainen

TUNTURIKERHOT

OKTA (1) Kajaani (1964 uud.21.9.1984)
Pj. Liisa Haapalainen, Peltokatu 6 A 4, 88600 SOTKAMO, p.k. 08-666 1932, siht. Anja Mustonen, Erätie 20 as 15, 87200 KAJAANI, p.k. 08-627 946

KUOKTE (2) Hyvinkää-Riihimäki (15.2.1967)
Pj. Markku Salminen, Vuoritie 24, 04400 JÄRVENPÄÄ, p.k.09-291 9916, p.t. 09-2719 2458, 040-548 4600, siht. Irma Löfman, Välenojankatu 4 C 21, 05880 HYVINKÄÄ, p.k. 019-437 210, p.t. 09-6816 6471

KOLBMA (3) Tampere (27.5.1967)
Pj. Timo Tulosmaa, Majakkakatu 3, 33410 TAMPERE, p.k. 03-346 0084, 040-744 0565, timo.tuulosmaa@sci.fi, siht. Reijo Jokinen, Siilinkarinkatu 26, 33410 TAMPERE, p.k. 03-346 1977, 040-848 850

NJEALLJE (4) Pieksänmäki-Mikkeli-Varkaus (16.1.1970)
Pj. Lea Sarkeala, Pirtinranta 2 C, 78200 VARKAUS, p. 0400-671 823, siht. Leila Auvinen, Alvarintie 7, 78300 VARKAUS, p.k. 017-555 2297, 0400-177 748

VIHTTA (5) Vaasa (29.1.970)
Pj. Tapani Rajala, Lapuankatu 5 A, 65350 VAASA, p.k. 06-315 4112, 050-330 8045, siht. Kaija Mariapori, Keskuskatu 18, 65320 VAASA, p.k. 06-315 3515, 0505240 850

KUHTTA (6) Itäinen Helsinki (1971)
Pj. Mikko Henriksson, Karhulantie 2 c 245, 00910 HELSINKI, Siht. Mare Juusola, Vartiokylän seurakunta, PL 120 HELSINKI, p. 040-764 0871, mare.juusola@evl.fi

TSIETSA (7) Iisalmi (5.3.1972)
Pj. Urpo Häkkinen, Huuhkajantie 9, 71800 SIILINJÄRVI, p.k. 017-462 1922, 050-565 9839, siht. Kaija Korhonen, Sairaalatie 7, 72100 KARTTULA, p.k. 017-383 1781

KAVTSI (8) Helsinki (24.8.1972)
Pj. Jorma Alapuranen, Vallinkatu 5 – 7 A 4, 02600 ESPOO, p.k. 09-512 0378, 040-502 6151, jorma.alapuranen@alko.fi, siht. Juha Kelkka, Vanhaistentie 7 A 14, 00420 HELSINKI, p.k.09-531 428, 050-528 4539

OVTSI (9) Jyväskylä (28.9.1976)
Pj. Pauli Hulkkonen, Ruokkeentie 324, 40270 PALOKKA, p.k. 014-311 0790, 0400-547 743, siht. Ritva Loimio, Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, p.k. 014-615 282, p.t. 014-260 3429

LOGI (10) Turku (1978)
Pj. Kalevi Kanerva, Herukkakuja 4 B 31, 20720 TURKU, p.k. 02-236 6270, siht. Paula Jukala, Rätiälänkatu 20 C 24, 20810 TURKU, p.k. 02-251 7116

ALPPAS (11) Hämeenlinna (28.11.1984)
Pj. Teuvo Heinonen, Nujulantie 3, 13300 HÄMEENLINNA, p.k. 03-619 7359, siht. Marja-Liisa Mäki, Torikatu 10 A 6, 13100 HÄMEENLINNA, p.k. 03-675 9061

KUMPE (12) Pohjois-Karjala (1985)
Pj. Esko Saastamoinen, Pohjoistie 1, 75530 NURMES, p.k. 013-462 616, p. 0400-762 488, siht. Ensio Hiltunen, Mäkilehdonkatu 7, 75500 NURMES, p.k. 013-480 935, p. 0400-241 998

KUOVZA (13) Kymenlaakso
Pj. Veijo Taavitsainen, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, p.k. 05-281 249, siht. Sirkku Kanervio, Tornatorintie 13 as 25, 48100 KOTKA, p.k. 05-264 950

GEATKI (14) Satakunta
Pj. Satu Ojala, Loimijoentie 817, 32700 HUITTINEN, p.k.02-566 654, p.t. 02-560 1085, 050-523 4844, siht. Pirkko Liuksiala, Huhkolantie 3 B 20, 32700 HUITTINEN, p.k. 02-567 024, p.t.02-560 4581

NJALLA (15) Tunturilappi (1.11.1997)
Pj. Raija Palosaari, Valtatie 260, 99100 KITTILÄ, p.k. 016-642 242, 040-595 2625, siht. Paula Naukkarinen, Valtatie 21, 99100 KITTILÄ, p.k. 016-642 956, p.t. 016-642 156

TUNTURIKERHOJEN TOIMINTAA

OVTSI

Ovtsin kuulumisia

Meillä on mukavaa kerrottavaa: Ovtsi on 25-vuotias!

Siniristilippu nostettiin salkoon Haristuvalla lauantaina 29. 9. tasan kello 12 juhlistamaan kerhon synttärijuhlaa, jota vietimme kotoisasti "perhepiirissä". Meistä vanhin, jolta ei puutu kovinkaan paljon sadasta vuodesta, oli kerhomme perustaja Jouko Järviö, joka saapui Tampereelta, ja nuorin Peppi 5 v. Ja olihan mukana tietysti Ama-setteri 11 kk. Samalla juhlimme myös Hilkkaa 50 v.

Qhjelman aloitus oli juhlava. Jukka Torpo puhalsi ilmoille ensin Keski-Suomen kotiseutulaulun. Sitten kuulimme maailman kantaesityksenä hänen ystävänsä Martti O. Lappalaisen nimenomaan Ovtsin juhlaa varten säveltämän "Kairan kupsa"-sävelmän, joka oli saanut kesällä innoituksen Ounastuntureilta ja toi nyt meille sointuvan tervehdyksen joiun ja tuntureiden maasta. Haristuvan täytti ääriään myöten vilkkaasti keskusteleva ystävien joukko, joka nautti emäntätiimin hyvästä kahvi- ja yllätyspullatarjoilusta hanurimusiikin säestyksellä. Kerhon puheenjohtaja Pauli Hulkkonen julkisti viirikilpailun tuloksen ja esitteli vastikään valmistuneen standaarin. Sen ensimmäisen kappaleen saa kilpailun voittaja Anna-Liisa Hietala. Toisen sai omakseen kerhon perustaja Jouko Järviö. Joukomaiseen tapaan hän luovutti vastalahjaksi kerhomme metsomerkin luojan taiteilija Ahto Nummisen alkupäisen piirroksen, joka on ollut kehystettynä Joukon kodin seinällä 25 vuotta. Jouko muisteli Ovtsi alkutaivalta ja varsinkin sitä, että kerho oikeastaan perustettiin jo vuonna 1973, mutta toiminta hiipui Joukon pitkän ulkomaanmatkan aikana. Uusi aloitus syksyllä 1976 sai aikaan elinvoimaisen kerhon. - Ajan myötä tulevat kerhomme ikäsusien sauvat Haristuvan suojaan. Ensimmäisen sauvan luovuttivat Lahja Hirvosen tyttäret tähän kunniakokoelmaan.

Päivä oli kaunis ja aurinkoinenkin, vaikka silloin tällöin ylikiitävistä pilvistä vihmoi vettä, mutta ei se meitä edes kastellut. Naisporukka löysi lähimaastosta vaikka kuinka paljon suppilovahveroita. Miehet viihtyivät nuotion ympärillä. Sen alla muhi mehevä rosvopaisti sekä perunoita ja nauriita. Juhla-ateria maistui kaikille. Sauna oli tietenkin lämmitetty ja sen löylyistä nautittiin. Suurin osa - ainakin naisista - kävi uimassa Pikku-Harisessa, kuten meillä tapana on sitten pitkin talveakin.

Joutuupi sanomaan, että meillä oli oikein onnistuneet juhlat.

Ritvis

Erkki Paavola.

Mauri Tani.

Tunturikerho KUOVZAN ensimmäiset standardit luovutettiin

KUOVZA

Ensimmäiset standardit luovutettiin 31.5.2001 Erkki Paavolalle ja Mauri Tanille. He ovat kumpikin olleet luomassa Karhulan tunturisusikerhoa.

Nykyinen tunturikerho Kuovza jatkaa porhaltaen heidän avaamaansa latua. Lämpimät kiitoksemme heille kummallikin suurenmoisesta työstään kerhomme toiminnan taipaleella.

Sirkku Kanervio

TSIETSA

Tsietsan kuulumiset

Syksyiset terveiset täältä Savon maisemista. Kaunis ja lämmin kesä on ohitse tätä kirjoitellessani. Paljon on kerennyt tapahtumaan, allekirjoittaneen ollessa kerhon peräsimessä. 17.8. saattelimme viimmeiselle matkalle aikaisemman puheenjohtajamme Esko Pirisen, kevyet mullat Eskon muistolle.

Kerhoviikot on vietetty, kilometrejä hiihdetty ja tallattu. Nyt alamme valmistautua kerhon 30-vuotisjuhlavuoteen. Kesäpäivien valmisteluun 16. – 18.8. Vieremän Haajaisille. Haastetta taas riittää kerhoväelle. Syyskokouksia ja pikkujouluja odoteltaessa.

Iloista syksyä Urpo

Kavtsin kuulumiset

Tervehdys teille kaikille Tunturilatulehden lukijat. Lehden poikkeuksellisesta ilmestymisajankohdasta johtuen Kavtsin uudet kuulumiset ovat vähissä. Vuosikokous pidetään parin viikon kuluttua, joten sen päätökset eivät ehdi tähän tarinaan mukaan. Myöskin useimmat kerhomme toimikunnista eivät ole sitten edellisen Tunturilatulehden ilmestymisen ehtineet kokoontua, joten monilta osin toiminta Kavtsissa toteutuu jo sovitulla ja edellisessä lehdessä kerrotulla tavalla.

Syksyn tapahtumista takana ovat mm. ruskavaellus, jolle osallistui kolmetoista vaeltajaa ja Sandra. Vaellus päättyi Susikyröön ja siellä pidettäviin susiaisiin. Kerhoamme onnisti tällä kertaa, sillä saimme Kavtsiin kolme uutta sutta. Marita ja Hannu Maula kutsuttiin ikäsusien "rääthyyn". Molemmat pitkän ja vaativan uran luoneet sekä Kavtsin että Tunturiladun parissa. Toisaalla tässä lehdessä enemmän tietoa ikäsusi Mauloista. Esa Tervonen puolestaan vihittiin outasudeksi. Esa, joka on uusi jäseniämme Kavtsissa, oli myös kerhomme ruskavaelluksen vetäjä ja ehtii nyt opiskelujen jälkeen aktiivisemmin mukaan kerhomme toimintaa. Tulemme varmasti näkemään Esan myöhemminkin Tunturiladun tilaisuuksissa.

Runsaan kuukauden kuluttua vietämme Tunturiladun 55-vuotisjuhlia Karjalatalolla.

Me kavtsilaiset odotamme tunturilatulaisten runsasta osallistujajoukkoa tilaisuuteen. Juhliva yhdistyksemme on juhlan ansainnut. Pidetään me jokainen latulainen huoli siitä, että olemme paikalla antamassa 55-vuotiaalle Tunturiladulle onnenpotkut, jotka vievät sitä pitkälle eteen päin. Ja pitäkäämme myös huoli siitä, että ilmoittaudumme ajoissa tilaisuuteen, sillä se auttaa järjestäjiä juhlan toteuttamisessa.

Vuosi 2002 on kerhomme juhlavuosi, sillä syksyllä 2002 täyttää Kavtsi 30 vuotta. Mikäli kerhon vuosikokous hyväksyy sille esitettävän toimintasuunnitelman, tuleva vuosi tulee olemaan yksi kerhomme toimintarikkaimmista. Suunnitteilla on vähintään viisi kestoltaan viikon tai sitä pitempää vaellusta. Lisäksi teemme useita viikonlopun tai päivän kestäviä retkitapahtumia, joista mainittakoon mm. toukokuussa Viroon tehtävä linturetki. Myöskin koulutustapahtumat tulevat kuulumaan merkkivuotemme ohjelmaan. Kurssit aloitetaan toukokuussa pidettävällä uusille jäsenille suunnatulla suunnistuskurssilla. Syksyllä jatkamme retkikoulutusta erävaelluskurssin myötä.

Juhlavuoden suuriin tapahtumiin kuuluvat myös 18-20. 10.2002 pidettävät susiaiset. Odotamme runsasta osallistujamäärää Klaukkalassa pidettävään tapahtumaan, sillä puitteet onnistuneelle tapaamiselle ovat hyvät.

Varsinaisen 30-vuotisjuhlan pidämme mitä ilmeisemmin "omassa porukassa" loppuvuodesta 2002. Juhlapaikka on vielä etsinnässä, mutta selvinnee vielä tämän vuoden kuluessa. Tässäpä nämä kuulumiset täältä pääkaupunkiseudulta.

Hyvää syksyn jatkoa teille kaikille.

Jorma

"Kuvaharvinaisuus" Kiisajärveltä. Menossa nippu-uitto syksyllä 2001 Susi-Kiisan majan rantaan. Sestomassa nipun päällä "uittosusi" Niilo Siponen. Valok. Reijo Peltonen

Kumpen kuulumisia

Hyväksi käytännöksi kehittynyt vuotuinen yhdistetty ruska & talkooretki Tunturiladun majalle tehtiin tänä vuonna 18 kumpelaisen voimin Susi-Kiisalle syyskuun eka viikolla. Viikko oli säiden ja loistavan ruskan suhteen aivan uskomattoman upea. Tuuli hiljaa henkäili lämpimästi etelän puolelta, loistava ruska maastossa, eikä satanut tippaakaan!!

Vaellusporukka, 10 rinkantajaa jäi menoiltana Karigasniemen tienvarteen Kevon Kanjonin reitin suulle tavoitteenaan vaeltaa kanjonin reittiä Guiville,mistä edelleen Paistuntureiden rinteitä pitkin, yli Nilijoen "kotiin" Kilsalle. Ja me teimme sen. Neljän päivän uljas jotos päättyi keskiviikko iltana Kiisan saunan kipakoihin löylyihin. Ja arvaakaas maistuiko?

Talkooporukka "röijäsi" polttopuurangat maantien varrelta majalle ja suoritti lisäksi puunhankintaa Kiisan rinteiltä Kiisajärven yli nippu-uittona kämpän rantaan. Ei liene ihan yleistä tällä vesireitillä. No puut joka tapuksessa pätkittiin ja pinottiin isäntä Sepon ohjeiden mukaisesti. Torstai oli välipäivä ja osa joukoistamme matkasi bussilla Karasjoelle ja osa taasen pistäytyi tutustumassa Suomen Ladun Akumajaan. Talkoitta ei menty torstaitakaan, vaan autoimme Palton Topia maidonjäähdytin koneen siirtopuuhassa.

Jätimme perjantai-aamuna hyvästit Kiisalle ja posottelimme bussilla tutustumaan Siidaan. Sieltä jatkoimme Kiilopäälle Kairamajalle virittäytymään paluumatkaa varten. Mainion majapaikan järjestivät meille iloiset Kiilopään "respan" tytöt, mistä heille kauniit kiitoksemme.

Ja niin koitti lauantai - lähtöpäivä kohti Pohjois-Karjalaa lisäjoukkonamme 14 Joensuun Ladutarta. Nämä samat, jotka toimme tullessamme nautiskelemaan Kiilopään maisemista. Perinteistä kimppakuljetusta tämäkin näet. Ruskaretkestämme kertyi taas valokuvien ja mukavien muistojen lisäksi runsaasti latinkia arjen aherrukseen. Kiitokset kaikille kanssamatkaajille. Me oomme sankareita. Kaikki.

Kerhon syyskokous ja pikkujoulu 24 - 25 marraskuuta Rautavaaran Metsäkartanolla. Kokous aloitetaan klo 14.00, saunominen klo 17.00 hujakoilla ja päivällinen aloitetaan klo 19.00. Kuljetuksista, kustannuksista majoittumisesta ymv. tarkemmat tiedot Ensiolta tai Eskolta. Tervetuloa kokoukseen, jossa puidaan ensi vuoden tärkeät: tolmintasuunnitelma, talousasiat ja henkilövalinnat. Ilmoittaudu 20. marraskuuta mennessä.

Esko

Tukikohtien avaimien käyttösäännöt

Johtokunta esittää vuosikokouksen päätettäväksi muutamia tarkistuksia kämppien avainsääntöihin.

Muutoksilla on tarkoitus mm. selvästi antaa johtokunnalle oikeuden toimia avainten käyttösääntöjen rikkomistapauksissa. Toisin sanoen antaa mahdollisuuden vaatia avain palautettavaksi Tunturiladulle.

On myös tarkoitus selkeästi kieltää tukikohtien varusteiden ja palvelujen käyttö niiltä, jotka eivät majoitu rakennuksissa tai omissa majoitteissaan tukikohtien alueilla. Tällä sääntökohdalla kiellettäisiin mm. kaivoveden vienti naapurikämpille.

Kun avaimen haltija on lunastanut uuden avaimen entisen kadottua ja myöhemmin löytää ensimmäisen avaimen, toisen avaimen palauttamisesta on myös esitetty selkeä toimintatapa.

Samaan ruokakuntaan kuuluvan henkilön oikeus avaimeen silloin kun avaimen haltija on kuollut, on myös ehdotettu kirjattavaksi uudistettavaan kämppäsääntöön. Tähän asti johtokunnan päätöksellä näin on tapahtunut, jos avainta haluava on täyttänyt muut ehdot.

Esitetyillä muutoksilla ja tekstien lisäyksillä halutaan pysyä ajan ja käyttäjien muutosten mukana.

Raimo

Joiku

Kittilässä kievanaa
kasvaa järvet pullollaan.

Mies tahtoo
Nuphar lutea-pumilaa.
Ei kun uimaan vaan.

Kuinkas kävi.

Arvatkaa!

kievana = sahalehti

Aakenuksella

Kun tunturipuro laulaa duurissa ja kapustarinta viheltelee mollissa on harmonia täydellinen.

Eikä siinä kyllin.
On auringonvaloa
avaruutta,
norjan jäkkärä,
vaivaispaju,
närvänä,
Sibbaldia, Sibbaldia,
Sibbaldiaaa

Ylimääräistä iloa kaikki,
ylimääräistä.

Liisa Haapalainen

KÄMPPÄKORTIT á 1,-/kpl (3 erilaista) TILAA!

Haluan liittyä jäseneksi TUNTURILATUUN

Sukunimi .....

Etunimi .....

Synt.aika .....

Jakeluosoite .....

Postinum. ..... Postitoimipaikka .....

Ammatti ..... Puhelin kotiin .....

Haluan liittää jäseneksi myös seuraavat perheenjäsenet:

Nimi ..... synt.aika .....

Nimi ..... synt.aika .....

Nimi ..... synt.aika .....

Palautetaan jäsensihteerille katso osoite siv. 3.

TUNTURILADUN 55-VUOTISSUSIAISET 22.-23.9.2001 SUSIKYRÖSSÄ

Susiaisyleisöä oli paikalla noin 160 henkeä.

Tunturiladun juhlasusiaiset pidettiin Susikyrössä perinteisin tavoin. Pieni talkoojoukko oli saanut tarvittavat valmistelut hyvissä ajoin tehdyksi, joten perjantain ja lauantaiaamun aikaan saapuneet tunturilatulaiset saattoivat ilman sen suurempia kiireitä suorittaa majoittautumisensa kämppiimme, telttoihin ja myös Vuontispirtin hotelli- ja kämppätiloihin. Pakkasuhasta huolimatta suuri joukko oli valinnut perinteiseen tapaan omaan telttaansa majoittumisen, tarjoaahan suuri palstamme voimakkaasta männyn taimettumisesta huolimatta siihen ihanteelliset mahdollisuudet. Todettakoon muuten tassä yhteydessä, että Susikyrön puusto on vuosikymmenten aikaan kasvanut sellaiseen mittaan, etta metsänhoidolliset toimenpiteet näyttävät välttämättömiltä.

Susijuhlan odotus täyttyi eri puolilta maata saapuneiden vanhojen tuttujen tapaamisilla ja kuulumisten vaihtamisilla. Kaikki kunniasudet ja elossa olevat entiset puheenjohtajat olivat hyvissa ajoin saapuneet paikalle, joten muisteloissa riitti sekä aikajännettä että nostalgiaa. Meitä vanhoja ilahdutti erityisesti entiseen tapaan suoraan eräretkiltä juhliin saapuneet porukat, joista komeimman "sislanmarssin" suoritti Esa Tervosen vetämä Kavtsin komearinkkainen ja nuorekas retkijoukko, jossa vaivalloisimmin kulki porukan mukana hihnassa oleva pieni pystykorva. Tämän kirjoittaja saattoi omaan kokemukseen pohjaten ennustaa, että koettu järkevä rehkiminen tulee edelleenkin maksamaan velkansa takaisin korkoineen vanhuuden virkeytenä ja jaksamisena. Mielessään saattoi vain toivottaa antoisaa jatkoa iloiselle retkimielelle.

Varsinaiset juhlatapahtumat alkoivat. Tunturiladun oman viirin esitys avasivat päivät sekä viralliseen etta rentoon tunnelmaan. Avajaispuheessaan yhdistyksemme puheenjohtaja Raimo Pahkala välitti koko juhlaväelle tunnustuksen siitä, että eri yhteyksissä paikkakunnan omalla väellä on ollut vain hyvin muistoja Tunturiladun yli 30-vuotisen Susikyrössä olon ajalta. On osattu olla ja elää oikeassa tunturihengessä ja "kairan kirjoittamattomiakin lakeja noudattaen". Aikamoinen saavutus tuhatpäisen joukon suorittamaksi ja antaa hyvän pohjan jatkollekin. Susikyrön salkoon nostetussa viirissä meillä on myös arvokas viestikapula ojennettavaksi aina seuraavan Tunturilatutilaisuuden järjestäjiä kannustamaan. Juhlat oli näin avattu arvokkaalla tavalla.

Itse susiaisjuhla alkoi emäntien tarjoamilla yhteisillä kahveilla. Uutta ekopolitiikkaa noudattaen säästettiin yli parisataa pahvimukia, kun juhlavieraat oli velvoitettu ottamaan mukaan oma kuksa. Emännät olivat valmistaneet tarjolle sekä suolaista että makeaa purtavaa, joten juhlaväki sai täysin vatsoin siirtyä keittokatokselta itse juhlapaikalle. Jo kolmekymmentä vuotta sitten käyttöön otettu oman palstan "amfiteatteri" tarjosi jälleen kerran hirsipenkkeineen, laavuineen ja rakotulineen mainiot puitteet

Noita Veikko Liikavainio "Hokmannin" tipoissa. Edessä ikäsudet Marita ja Hannu Maula. Takana outasudet Esa Tervonen ja Markku Salminen.

Huttus-Pekka saapuu...

aidon tunturihenkiselle tilaisuudelle.

Juhlan huippukohta oli tietysti itse susien vihkimisseremonia. Jo kolmekymmentä vuotta sitten Susikyrön ensimmäisissä susiaisissa noitana aloittanut Veikko Liikavainio sai meidät Lapin aidolla murteella esittäen ja tapahtuman oikean hengen tavoittaen kuuntelemaan koskemattoman kairan sanomaa. Luontoa on kunnioitettava ja sen ehdoilla osattava kulkea tunturissa. Luonnon merkkien ymmärtäminen auttaa ennakoimaan tilanteita ja välttämään turhia riskejä. Siksi vihittävien susien tuli tuntea tunturisuden käskyt ja sitoutua valallaan niiden noudattamiseen. Näin Veikko-noita palveli jälleen kerran susisukua aidoin Lapin sanomin.

Juhlassa vihittiin ikäsusiksi aviopari, Hannu Maula numerolla 89 ja Marita Maula numerolla 90, molemmat kokeneita eräretkeilijöitä ja monin tavoin Tunturilatutyössä ansioituneita. Johtaja- tai tunturisusia ei tällä kertaa ollut vihittävinä, mutta outasusiksi vihki noita Markku Salmisen numerolla 9 ja Esa Tervosen numerolla 10 ja uskon, että heistä kuullaan vielä jatkossa paljon. Heltyipä noita vielä seremonian lopuksi antamaan lapinkasteen asianmukaisin leukulla suoritetuin korvamerkein "oikea poikki ja vasen halki" hieman jännittäneelle poikaselle Henry Salolle. Ilta jatkui sitten rakotulen äärellä runojen ja yhteislaulun siivittämänä yön pimetessä tähtitaivaaksi.

"Naislaulajat" esiintyivät susiaisten viirin nostossa.

Sunnuntaiaamuna pidettiin juhlaan kuuluva susikokous. Susivaliokunnan puheenjohtaja Jorma Alapuranen kertoi valiokuntansa menneen vuoden toiminnasta ja nykyisesta huolestuttavasta susitilanteesta. Susiseremonian sisältöön ja susivaatimuksiin on paneuduttu aktiivisesti ja tunturikerhoille tullaan lähettämään ohjeet susihakemusten lisäämiseksi. Joukossamme on varmasti runsaasti mitat täyttäviä jäseniä "rääthyn" otettaviksi. Susivaliokunta tuleekin entistä enemmän tiedottamaan susiasioista Tunturilatulehteen tulevalla omalla palstallaan. Asiasta heräsi rakentava keskustelu, jonka päätteeksi susikokous valitsi yksimielisesti entisen susivaliokunnan jatkamaan työtään Jorma Alapurasen johdolla.

Susikokouksen jälkeen suoritettiin viirinlasku, mutta aamupäivällä pidetty susilounas jäi osanottajamäärältään vähälukuiseksi kerhobussien jouduttua lähtemään mahdollisimman aikaisin pitkille kotimatkoilleen.

Susiaistapahtumasta aidossa Lapin ympäristössä jäi mieleen tunturilatulaisten kesken vallitseva lämmin tunturihenki. Erityinen ilo oli tavata Huttus-Pekka hyvissä voimin ja virkeänä. Tämän kirjoittajaa lämmitti - ihan konkreettisestikin - nousu Monttellin kämpälle, jonka partailta olen jo v.1948 ihastellut omaa Vuontisjärveämme ja käväissyt sen rannallakin. Paljon on Pohjola siitä ajasta muuttunut, mutta Lappi on edelleenkin käymisen ja vaalimisen arvoinen asia. Kiitos kaikille yhteisistä päivistä.

Antero Tarvainen,
Kunniasusi n:o 2

Kuvat:
Kyösti Lamminjoki,
Raimo Pahkala ja
Antero Tarvainen

Ensimmäistä kertaa Lapissa retkeilemässä ollut Henri Mikael Salo sai susiaisissa Lapin kasteen. Ikää pojalla on 10 vuotta. Kuva: Terttu Salo, Logi

Juhlavuoden noitana toimi Veikko Liikavainio, joka toimi samassa tehtävässä jo kolmekymmentävuotta sitten Tunturiladun 25-vuotissusiaisissa. Nekin pidettiin ensimmäistä kertaa Susikyrön "amfiteatterissa". - Susivaliokunnan puheenjohtajalla Jorma Alapurasella ja noidalla riitti keskustelunaiheita.

Susiaisiin olivat saapuneet kaikki "vielä" elossa olevat puheenjohtajat. Vasemmalta Antero Tarvainen, Yrjö Suuniittu, Kyösti Lamminjoki ja nykyinen Raimo Pahkala.

Olipa melkoiset meiningit!

Aktiiviset kesäpäivät Kokemäellä

Nuorimpiin tunturikerhoihimme kuuluva Geatki oli pannut parastaan. Harvoin on nähty niin hyvin järjestettyjä ja runsasohjelmaisia kesäpäiviä kuin Kokemäellä elokuun lopulla.

Pitkäjärven vapaa-ajankeskuksen hiekkanummille olisi mahtunut enemmänkin telttoja, ja ohjelma olisi ansainnut enemmänkin osanottajia. Mutta me mukana olleet nautimme sitten niidenkin edestä, jotka olivat syystää tai toisesta katsoneet parhaaksi jäädä pois.

Geatkin väki toivotti kesäpäiväkutsussa meidät tapahtumarikkaille kesäpäiville Satakuntaan – ja piti kutsussa olleen lupauksen: tapahtumia oli yllin kyllin.

Iltanuotiolla istuttiin toki tuttuun tapaan tunnelmoimassa myöhään yöhön asti Leena Vilppalan ja Matti Reittamon laulattaessa ja säestäessä, mutta päivännäöllä olikin sitten täyttä säpinää.

Avajaisissa kirjailija Pirjo Tuominen kertoi tunturilatulaisille Kokemäen historiasta.

Kirkkoveneellä kevyesti tai hikisesti

Kirkkovenesoutu oli monille täysin uusi tuttavuus. Pääsimme kokeilemaan sitä Kokemäenjoelle, jonka arvo vesireittinä ja virkistyskohteena on venemiesten mukaan alettu ymmärtää vasta viime vuosina.

Muutaman kilometrin soutu helteisenä myöhäissuven päivänä sujui toisilta kuin tyhjää vain, kun taas toiset olivat hiestä märkinä reissun päätyttyää. Kirkkovene nimittäin tekee mahdolliseksi hyvin monentasoiset soutusuoritukset niin, ettei kukaan sitä erityisemmin huomaa – kunhan eivät airot kolise. Kyllähän ne helposti tuntuvat kolisevan, etenkin, jos unohtuu liiaksi seurustelemaan tai syventyy maiseman ihailemiseen.

Porot ja perinnemaisema

Suomen eteläisimmällä porotilalla Kriivarissa saimme geatkilaisen sivutoimisen poromiehen Juhani Lahtisen opastuksella tutustua hyvin kesyn oloisiin poroihin, joiden päätehtävänä on pitää perinnemaisema avoimena laiduntamalla.

Juhani kertoi, että rykimäaikaan kesykin hirvas on pelottava otus, jota sietää varoa. Kannattaa varmasti muistaa tämä myös Lapissa, jossa hirvaat ovat vähemmän kesyjä.

Porotilalla harjoiteltiin vaihtelevalla menestyksellä myös suopungin heittoa. Kösä Lamminjoenkin silmukka alkoi löytää maaliin, kun suopungiksi keksittiin lähes tuuman vahvuinen köysi.

Puurijärven-Isosuon kansallispuiston ihmeellisissä suomaisemissa saimme nopean tuntuman tähän rikkaaseen lintualueeseen kiipeämällä suunnattoman suureen, Suomen suurimpaan lintutorniin. Sieltää käsin bongattiin asiantuntevan oppaan johdolla mm. harmaahaikaroita ja ruskosuohaukka.

Raimoltakin pasmat sekaisin

Lauantai-iltana vietettiin Geatkin viisivuotissynttäreitä. Siinä menivät kuulemma Tunturiladun puheenjohtajalta Rai-

Kuten kuvasta näkyy viisivuotias Geatki on jo tikkariiässä.

Hymyssä suin soudettiin pitkin Kokemäenjokea haitarin säestyksellä.

Ryhmät lähdössä Geatkin järjestämien Kokemäen kesäpäivien tapahtumarikkaalle ohjelmakierrokselle.

Myös jalkapallon tarkkuuspotkiminen kuului leiriolympialaisen ohjelmaan.

Juhani Lahtinen oli todellinen porojen suosikki jakaessaan näille jäkälää pussista.

mo Pahkalaltakin aluksi vähän konseptit sekaisin, kun juhlivan kerhon nokkamiehet ja –naiset olivat ottaneet viisivuotisuutensa tosissaan: käyttäytyivät aidon oloisesti kuin viisivuotiaat konsanaan ja olivat myös samaan henkeen pukeutuneita. Ja juhlakakkuna syötiin tietysti junakakkua, kuten viisivuotissynttäreille hyvin sopii.

CD-romppu on vaikea heitettävä

Sunnuntainakaan ei vielä selvitty pelkällä luontopolulla, vaan ohjelmassa oli lisäksi leiriolympialaiset. Kaiken tuon urheilun kukkuraksi luontopolkuunkin oli saatu mahtumaan pari urheilutehtävää. Siinä sitä sitten saatiin todeta, että CD-rompun heittäminen maaliin on tekniikkalaji jos mikä, samoin kuin kettinginpätkän heittäminen kuppiin, puhumattakaan tikanheitosta narun yli maassa makaavaan tauluun. Juuri opituille suopunkitaidoillekin tuli heti käyttöä.

Viittä vaille hengästyneinä tästä hienon ohjelman paljoudesta lähdimme sunnuntaina kotia kohti.

Näillä kesäpäivillä pääsi totisesti irti arjesta. Kiitos, Geatkin puheenjohtaja Satu Ojala ja koko viisivuotias ahmanpentujoukko!

Juhana Häme

Suopunginheittotaitoja opeteltiin innokkaasti.

Paavo Kramsu Logista sai järjestäjien kiitokset ensimmäisenä ennakkoilmoittautuneena. Tässä Paavon tyylinäyte harvinaisessa lajissa, tikkojen heittämisessä narun yli maassa makaavaan tauluun.

Kadonnut

Kesäpäivillä katosi yksi miesten paita, melko uusi. Onko kenenkään tavaroihin eksynyt ylimääräistä paitaa. Jos on, ottakaa yhteyttä Aarnoon puh. 02 564 202.

GEATKI KIITTÄÄ

kesäpäiville osallistuneita tunturilatulaisia. Ja samalla kiitokset 5-vuotiaalle osoitetuista lahjoista, vaikka tikkareita ei tullutkaan!

Kesäpäivät avasi Kokemäen kaupunginjohtaja Martti Jalkanen (keskellä). Vasemmanpuoleinen valkoparta hänen seurassaan on päivien "huvimestarina" toiminut Geatkin varapuheenjohtaja Aarno Lehtisalo ja oikeanpuoleinen tietysti Tunturiladun puheenjohtaja Raimo Pahkala.

Lämpimät kiitokset järjestäjille! Geatkin puheenjohtaja Satu Ojala Tunturiladun puheenjohtajan Raimo Pahkalan syleilyssä.

Uskollisimmat tunnelmoivat nuotiolla pikkutunneille asti. Erinomaisina laulattajina toimivat Leena Vilppala ja Matti Reittamo.

Aloite: Susi-Kyrön sähköistäminen

Kangasala 21.1.01

Tunturilatu ry
Hallitus

Asia: **Susi-Kyrön kämppien sähköistäminen**

Allekirjoittaneet esittävät että Tunturiladun hallitus selvittää Susi-Kyrön kämppien sähköistämisen.
Näemme tarpeelliseksi että kämppien keittopaikat ja ruokapöydät saisivat riittävän valaistuksen.
Samalla tulisi myöskin puuvaja ja varastohuone sähköistää.
Sähköistyksen ei tulisi koskea tupien lämmitystä eikä autopaikkoja.
On ollut ehkä hyvää onneakin, ettei vuosien saatossa kynttilöiden käyttö ole aiheuttanut palovahinkoja.
Tällainen "kevyt sähköistäminen" ei pienentäisi tupien tunnelmaa.
Tunturiladun jäsenistöstä löytynee ammattitaitoisia talkoolaisia sähkötöiden tekemiseen.
Toivomme, että hallitus suhtautuu esitykseemme myönteisesti ja tuo asian valmisteltuna kevät- tai syyskokoukseen.

Terttu Civil **Elias Leinonen**

Susikyrön sähköistys

Johtokunnalle on tehty vuosikokouksessa käsiteltäväksi aloite Susikyrön sähköistämisestä. Aloitteessa esitetään vain valaistuksen hankkimista ja rakentamista hyvin suppeasti ja vain muutamiin kohteisiin.

Koska tiedetään tunturilatulaisten rajaton kekseliäisyys ja oma-alotteisuus, johtokunta päätti selvittää ja ottaa käsiteltäväksi koko Susikyrön alueen sähköistämisestä päättämisen, ei vain muutamien kohteiden valaisemisesta.

Sähköt muuttavat koko kämppäelämän, Susikyrön käytön, käyttötavan ja myös vaikuttavat käyttäjäkuntaan. Ei siis ole järkevää tehdä nopeaa päätöstä. On oltava itsekullekin aikaa muodostaa mielipiteensä sähköistämisestä. Siitä johtuen syyskokouksen esityslistaan on merkitty alustava käsittely. Käsittelyn jatkamisesta tai jatkamattomuudesta tehdään päätös kokouksessa.

Muutamia ajatuksia sähkön tuomista hyvistä ja huonoista puolista.

Plussaa:
+ helpottaa iltatoimia
+ lisää turvallisuutta
+ lisää paloturvallisuutta
+ sähkökojeitten käyttö
+ mahdollistaa tv-sarjojen katsomisen
+ lisää käyttömukavuutta
+ lisää kävijämääriä
+ antaa iäkkäille ihmisille mahdollisuuden vielä käydä Susikyrössä
+ lisää nuorten kiinnostusta Susikyröön
+ sähkölämmityksen myötä puunkulutus vähenee
+ talonmies palkattava

Miinusta :
- vanhan tunturilatuhengen vastaista
- erämaatunnelma menetetään
- elämystunnelma menetetään
- vanhoista perinteistä kiinnipitävät jäsenet eivät enää käytä Susikyröä
- tarpeet ovat ehtymättömät
- täyttyy vanhoista jäsenistön tuomista "kakkos"sähkölaitteista
- käyttömaksut nousevat
- halu väärinkäyttöön lisääntyy
- valvonnan tarve lisääntyy
- maksujen saaminen kaikilta käyttäjiltä vaikeutuu
- suosittujen tv-ohjelmien seuraaminen
- omien viritysten käyttö ja turvallisuus

Johtokunta

Ensimmäisenä päivänä paistoi aurinko ja seuraavana satoi.

Rikkojen lumoissa

Vuosia sitten se ensi kerran mainittiin: Lähdetään Peltsalle kukkaisretkelle. Aluksi ajatus tuntui kaukaiselta, nyt se oli toteutumassa.

Meitä oli kuusi innokasta oktalaista odottamassa Kilpisjärven rannassa laivan lähtöä. Laiva täyttyi mukavasti vaeltajista. Aamuaurinko paistoi ja Malla oli komea. Puoli tuntia haaveilin ja ihailin maisemia laivassa ja astuimme Ruotsin puolelle.

Taivallus saattoi alkaa. Mielessäni aprikoin, minkähän tunturikasvin näkisimme ensiksi. Polku alkoi nousta ja pieni kostea juova kulki polun poikki. Tähtirikko! Sen viattoman avoin kukannaama loisti kosteikossa, sitten toinen ja kolmas. Hieno aloitus. Pian alkoi näkyä lapinorvokkeja. Kuinka harvoin sitä saikaan nähdä Suomen puolella. Samoin tunturitädyke oli sykähdyttävä pienuudessaan ja syvänsinisessä värissään. Piti aivan varoa askeleitaan, ettei talloisi sitä. Entäs kullerot, täällä ne olivat vielä kukassa. Kainuussa näkee niitä aivan liian harvoin. Asutus on vallannut niiden parhaat esiintymispaikat.

Polun kanssa risteili puro ja sen rannoilla kukki ruusujuurta, oli hiirenporrasta ja monta muuta tutumpaa kasvia. Nousu jatkui. Eikös vain tuossa ollut närvänä. Muistin kuinka sitä kerran etsittiin Aakenuksella tosi hartaasti ja löydetttiinkin viimein. Kohta nousimme lumen viipymäalueille, alkoi tulla esiin lumileinikkiä ja monta muuta. Aina piti kumartua ja katsoa lähemmin. Välillä kaivaa Tunturikasvikirjakin, jonka Ilma oli viisaasti lainannut mukaansa.

Voiko tosiaan puuton tunturialue olla näin kukkiva. Tunsin suurta onnellisuutta kulkiessani eteenpäin, vaikka rinkka alkoi painaa enemmän ja enemmän olkapäitä. Taukoja toki pidimme. Aurinko alkoi laskea alemmaksi. Meilläkin alkoi alamäki. Tuli uusia tunturikasveja esiin. Mikäs tämä on, iturikko vai nuokkurikko. Päädyimme jälkimmäiseen. Peltsa näkyi ja kutsui, mutta raskaimmat kilometrit olivat vielä edessä.

Seuraavana päivänä kahlasimme joen yli ja aloimme nousta rinnettä. Mikä ihana niitty. Pieniä puroja ja niiden varrella kultarikkoa ryhmissä, oranssina vähemmän; oli keväthanhikkia ja poimulehteä vaikka kuinka paljon, lapinvuokkoa ja pussikämmekkää. Tunturikohokkia ja sinirikkoa piti katsoa ihan tarkkaan, että erotti ne toisistaan. Pahta-ailakki oli yhtä hassun näköinen kuin kuvissakin. Mutta mikäs rimpsuheinä tämä on? Kääntelin ja katselin, ei tullut mieleen. Panin jo heinänpussiin katsoakseni kirjasta tuonnempana. Noustiin ylemmäs ja siellähän se kirkastui, kun näin tunturinurmikan ja rimpsuheinän vierekkäin. Nämä rimpsut olivatkin sen itusilmuja. Olin sen joskus kuullut, mutta vei aikansa muistaa ja oivaltaa. Olipa se antoisa retki, vaikka sää ei ollutkaan parhain. Jäi vain kutkuttamaan mieltä ne harvinaisemmat löytämättömät kasvit. Pitäisikö hän tehdä ensi kesänä uusi...

Teksti ja kuvat: **Liisa H**

Paluumatkan tauolla tunturipuron varrella.

Kumpelaisten matka Vienan Karjalaan

2.7.2001

Startti tapahtui Joensuussa klo 8:00 Koskikadun pysäkiltä. Seuraavat matkalaiset noukittiin kyytiin Juuasta yhdeksän jälkeen, Nurmekseen saavuimme vähän jälkeen klo 10. Kaikki 28 urhoollista ja iloista matkalaista olivat koossa valmiina tutustumaan Vienan-Karjalaan. Ennen Suomen rajaa, kävimme nauttimassa Vartiuksessa kupposelliset kahvia ja kuka mitäkin. Samalla täyttelimme tulliselvityskaavakkeet.

Klo 13 aikoihin olimme ylittämässä Suomen rajaa sateen saattelemana. Rajamuodollisuudet Suomenpuolella olivat melkeinpä läpihuutojuttu ja Venäjän tullissakaan paljoa pitempään viivytty, olihan meitä siellä vastaanottamassa oppaamme Olga. Kaikki pääsivät jatkamaan matkaa kohti suurta tuntematonta. Tullin jälkeen oli vielä yksi passintarkastuspiste. Virkailija tuli autoon tarkastamaan passit, sen jälkeen kohti Kostamusta.

Kostamuksessa Olga keräsi markkoja käydäkseen vaihtamassa ruplia koko porukalle, mutta kas kummaa, pankissa ei olluttkaan riittävästi ruplia kaikille Kumpelaisille. Ei hätiä mitiä. Lainailtiin ja vaihdeltiin porukan kesken ruplia mitä pankista saatiin, jotta kaikille riitti edes ruokarahat ravintolaan.

Tämän jälkeen siirryimme Potkojärven matkailumajalle. Olga lähti selvittelemään yöpymistilannetta. Hetkisen kuluttua hän palasi avainnipun kera ja terveiset olivat melkoisen yllättävät. Varauksemme oli puolitettu. Siis kahden hengen huoneessa yöpyi neljä henkeä. Mielenkiintoista. Siispä siskonpetejä valmistamaan ja ällistelemään kuka mitenkin päin aikoi yönsä viettää.

Ilta alkoi olla jo käsillä. Klo 19 lähdimme ruokailemaan Kostamukseen. Ravintola oli pieni, siisti ja viihtyisä. Päivälliseksi oli salaattia, pihvi ja ranskalaiset perunat. Ruoka oli hyvää, joskin perunat olivat aika öljyisiä. Nälkäänsä syö vaikka pieniä kiviä.

Majapaikassa illan ohjelmaan kuului mm. saunominen. Löylyä riitti kaikille, kuumaa vettä ei niinkään.

3.7.2001

Aamupuuron syötyämme jätimme Potkojärven n. klo 9.00 aamulla. Ensimmäisenä jaettiin edellisillan vaihtoon mennyt valuutta. Kävimme vielä kaupassa ostamassa hedelmiä, vettä leipää ja tietenkin niitä aperatiivejä. Matka jatkui. Esko kuulutti juhlallisesti, että olemme Uhtualla neljän tunnin kuluttua. Korjasin hänelle, että matka kestää 8 jopa 9 tuntia. Olin kulkenut edellisenä kesänä perheeni kanssa omalla autolla melkein samat latuset, joten uskalsin epäillä.

Käännyimme klo 10.30 Jyskyjärvi – Borovoi tielle. Siitä alkoivat hiekkatieosuudet. Tähän asti olimme ajelleet päällystettyjä teitä. Matkan keskinopeus oli n. 35 km tunnissa.

Ennen Jyskyjärveä pysähdyimme Tsirkkakemijoen varteen ruokailemaan. Teimme nuotion, keitimme isolla pannulla kahvia, paistoimme makkaroita ja söimme leipiä. Samalla nautimme koskimaisemasta. Jyskyjärvellä pysähdyimme noin kolmen vartin ajan. Otettiin muutamia valokuvia. Anja Grigorjeva kierrätti meitä jokirannassa kertoen hieman kylästä. Maisemat olivat erittäin viehättäviä.

Noin 8,5 tunnin ajon ja parin pissa- ja yhden ruokatauon jälkeen saavuimme Uhtualle. Majoituimme Hotelli Sointuun (ent.Sampo). Majoituin mieheni kanssa huoneeseen no 203. Huoneessamme ei ollut wc:tä suihkusta puhumattakaan, vaan käytävän perällä oli yhteinen wc/suihkutila. Tosin suihkukoppi oli lukittu, kesäisin tulee vain kylmää vettä. Nautimme päivällisen hotellin ravintolassa haitarin, kanteleen ja laulun säestyksellä. Päivälliseksi meille oli valmistettu porsaan leivitetty pihvi, perunoita, rosollia ja kahvia. Minä, mieheni Pauli, Hirvosen Veli ja Sirkka lähdimme vierailemaan uhtualaisten, Kontkasen Leon ja Marian luokse. Olin soitellut matkastamme aikaisemmin Leolle, ja sopinut saunomisesta heidän luonaan. Tuliaisina veimme Marialle lääkkeitä ja näkkileipää ja Leolle konjakkia. Leo oli paistanut meille lättyjä ja keitteli kahvit. Viivyimme heidän luonaan noin kolmisen tuntia. Muu porukka oli riekkunut alakerran diskossa ja pitänyt hauskaa. Disko oli auki aamu kolmeen saakka, joten muutamat nukkuivat hieman huonosti.

4.7.2001

Aamupalan jälkeen teimme kiertoajelun Uhtualla. Teimme myös pakolliset kaupassa käynnit sekä vaihdoimme valuuttaa pankissa. Muutamien matkalaisten vatsa alkoi oireilla.

Lähdimme köröttelemään Kohti Vienan Kemiä puolen päivän aikoihin. Ennen Muurmanskin tietä autonkorjauspaikalla pysähdyimme valmistamaan päivällistä Trangioillamme.

Seuraava majoituspaikkamme oli Papinsaaressa, Kemin satamassa Sinne ajetaan Vienan Kemin ohi n. 13 km. Majoituimme uudehkoihin ns. "gasthouse" tyyppisiin taloihin. Majoittumisen jälkeen söimme päivälliseksi kala-aterian. Tietenkin jokapäiväinen saunominen kuului illan ohjelmistoon, täällä kertaa modernissa suomalaistyylisessä saunassa ja lämpimän veden kera.

5.7.2001

Aamupalalle kiiruhdimme klo 8.00. Majoituspaikasta oli vain muutama sata metriä Vienanmeren, valkean meren, rantaan. Lähtö Solovetskin luostariin tapahtui klo 9.15. Meri oli tyyni ja laivamatka sujui hyvin, kukaan ei pudonnut yli laidan ja muutamat saivat kokemuksia laivan eksoottisesta vessasta. Matkalla näimme maitovalaita sekä hylkeitä. Perille Solovetskiin saavuimme n. klo 12.00. Maihinnousussa oli myös dramatiikkaa, erään matkalaisen videokameralaukku kameroineen putosi mereen vettyen käyttökelvottomaksi.

Rantautumisen jälkeen kiersimme luostarilinnoituksen ja saavuimme takaisin sataman puoleiselle sisäänkäynnille, aikomuksemme oli mennä tutustumaan luostariin. Aluksi sisäänpääsymaksu oli 250 ruplaa, ja kuvausluvan kanssa 350 ruplaa / kumpelainen. Jonkin ajan kuluttua maksu tippui 70 ruplaan ja meidän tarvitsi maksaa vain yksi kuvauslupa. Luostarissa tutustuimme museoon sekä kirkkoihin jotka oli kunnostettu joko kokonaan tai osittain.

Pääkirkossa muutama matkalaisemme piti pienen laulutuokion. Mahtavaa. Luostarikierroksen jälkeen kiertelimme kylän pinnassa yhdessä ja erikseen.

Paluumatkalle lähdimme n. klo 19 aikoihin. Ulapalla poimimme muutamia ihmisiä alukselta, johon oli tullut konerikko. Ootsin holotna. Iltapala omista eväistä, mm. leipää ja silliä. Papinsaaressa n. klo 22.30. Saunaan ja nukkumaan.

6.7.2001

Aamupalan jälkeen tutustuimme hotellista mukaamme lähteneen oppaan johdolla Kemin museoon ja ort. kirkkoon. Sitten posottelimmekin jo kohti Belomorskia, toiselta nimeltä Sorokkaa. Olga kävi tuttavansa oppaaksemme Stalinin kanavalle ja kalliopiirroksille. Kenttälounas ja taas meitä vietiin, nyt kohti Segezaa. Illankähmässä astuimme sisään matkan parhaaseen ruokapaikkaan. Tarjolla oli possua alkusalaatein ja jälkiruoin ja runsain juomin. Päälle päätteeksi tanssittiin kuumimpien venäläishittien tahdittamana. Nautinnollinen ilta, 120 rbl/kumpelainen. Yövyimme ammattioppilaitoksen oppilasasuntolassa, joka oli melkein vastakohta edellisöiselle.

7.7.2001

Aamupala samassa paikassa kuin edellinen päivällinen ja eikun baanalle, suuntana Rukajärvi. Tunnelma siellä oli jotenkin haikea, paikka vaikutti jotenkin unohdetulta. Suomalaisia turisteja kuulemma käy yhä enemmän, johtunee varmaan samannimisestä elokuvasta. Vielä siellä jokunen mummo suomensukuista pajattaa. Klo 18.00 ja Kostamus. Bussimme matkamittari näytti kuulemma matkan tässä vaiheessa 1350 km. "Avainkysymysten" jälkeen päivälliselle tuttuun ravintola Vernisazh: iin ja kaupan kautta saunaan. Naiset ensin. Miehille ei lämmin vesi taaskaan riittänyt mutta muuten vastaanotto oli kyllä avoin ja lämmin.

8.7.2001

Self-made-aamupalan jälkeen Shoppailemaan kaupungille. Valtion kaupat eivät olleet auki, koska oli sunnuntai. Ennen kotimatkaa kävimme Karelskajalla Olgan luona kahvilla ja lähtömaljoja juomassa. Olga kera ystävänsä Enskan tekivät suuren työn matkamme onnistumiseksi eikä vähiten siksi, että he kiersivät tiedustelijoina reitin keväällä henkilöautolla ja sopivat yöpymis- ja ruokapaikat. Heille suuret kiitokset ja spasiba balsojt. Samoin myös matkan johtajalle Eskolle sekä kuljettajille Laurille ja Martille. Kiitokset myös kaikille mukana olijoille. Viikon reissu melkein tiettömien taipaleiden takana kysyy pitkää pinnaa kaikilta, varmaan yhtä pitkää kuin vaellus erämaassa. Tulee vaan mieleen Ystävän Laulu... no joo. Te teitte matkasta kuitenkin muistelemisen arvoisen.

Tulleista selvisimme ilman jonottamisia viimeinenkin matkalainen lienee ollut kotilieden lämmössä jo ennen iltakymmentä.

Muistelijoina

Jaana ja Pauli Ruotsalainen Juuasta

Solovetskin kuululla luostarialueella tutustuimme museoon sekä kirkkoihin, jotka oli kunnostettu joko kokonaan tai osittain.

Kumpelaisten vaellus Sulaojalta Kiisalle

Paistunturien erämaata on 157 000 ha ja sen jakaa kahtia vuonna 1956 perustettu ja vuonna 1982 laajennettu Kevon luonnonpuisto. Luonnonpuisto on perustettu suojelemaan ainutlaatuista Kevon kanjonia ja sen ympäristön herkkää tunturiluontoa. Turun yliopiston Lapin tutkimusasema tekee alueella tieteellistä tutkimusta. Upeaa luontoa ja erämaata oli siis edessä monellakin tapaa hengästymiseen asti. Seuraavat otteet ovat poimintoja matkapäiväkirjasta Sulaojalta Susi-Kiisalle 8.-12.9. 2001. Kirjoittaja on savolais-karjalainen sekoitus, siksi vastuu siirtyy lukijalle. Tervetuloa mukaan.

Reitin suunnittelua. Keskellä edessä vaelluksen vetäjä Pentti, Esko Kiikaroi takana, Hilkka, Laila, Helka ja Marjatta.

Lauantai, Paketti

Keräsimme voimia ja valmistauduimme henkisesti koitokseen hauskassa seurassa ja turvallisessa linja-autokyydissä reilut 1100 km. Ilta kahdeksalta sovittelimme rinkkoja selkäämme Sulaojalla. Reippaasti siirryimme ensimmäiselle leiripaikalle ja illan hämyssä pistimme teltat pystyyn. Tässä vaiheessa ei ollut jännitettävää kun koepystytys oli tehty ja kukaan ei ollut välissä lainannut telttaa. Telttakuntia oli mukavasti ja vielä säkkipimeälläkin tuli lisää väkeä.

Tunnelma oli kutkuttava nukkumaan käydessä, aivan kuin lapsuuden jouluaattona arvaillessa mitähän lahjapaketit sisältävät. Lapissakin Nukkumatti toimi joutuisasti ja vei matkassaan Höyhensaarille, ainakin näin kävi meidän telttakunnallemme. Aamulla kuulimme että joissakin teltoissa ei oltu ymmärretty rauhoittua levolle, vaan oli jatkettu puusavotassa ahkerointia ja pidetty hereillä naapureitakin. Tämä ongelma väheni matkan jatkuessa niin sahaajien kuin kanssa kulkijoidenkin saaman fyysisenrasituksen myötä ja keltaisten, pehmeiden pienten ihmeiden ansiosta.

Sunnuntai, Joonas

Aamu oli upea ja havaitsimme telttoja olevan enemmän kuin illan hämyssä huomasimmekaan. Aamupalalla juttelimme reippaan turkulaisen 10-vuotiaan vaeltajan kanssa. Terveisiä Joonakselle, toivottavasti kanjonin kulkeminen sujui hyvin.

Pikku hiljaa telttakunnittain läksimme Ruktajärven suuntaan. Matkalla karjalaiseen tapaan jututimme kaikki kanssakulkijat. Kokemusten ja suunnitelmien vaihto on aina yhtä mielenkiintoista ja antoisaa. Komeassa auringonpaisteessa ihailimme Luomusharjun ja Luomusjärven maisemia.

Laila, Marjatta ja Paula nauttivat matkan varrella uimisen riemuista.

Ruktajärvellä pidimme ruokailutauon ja joukkomme jakaantui kahtia. Esko, Helka, Roope, Laila, Marjatta ja Paula jatkoivat matkaa Pentin johdolla kanjonireitille. Sovimme tapaavamme Kuivin autiotuvalla maanantai iltana. Kanjonireitti oli Hilkalle, Aarnolle ja minulle tuttu ja mieliämme kiehtoi meille tuntemattomat polut.

Upeassa ruskamaisemassa ja hellesäässä kuljimme ja huokailimme maiseman ja elon ihanuutta. Yllättävän pian olimme Njavgoaivin tuvalla. Tuvan ympäristö loisti ja hehkui erityisen komeassa punaisen ja keltaisen ruskan ja auringon loisteessa. Keittelimme päiväkahvit ja nautimme elämästämme. Illaksi siirryimme pikku hiljaa nautiskellen luonnonpuiston rajalla olevalle leiripaikalle. Kammi oli jo varattu, mutta ylempää löytyi upea leiripaikka lähteineen. Peseytymässä kävimme paikallisessa kylpylässä, jossa oli jopa kuhneamme. Ruoka oli hyvää tässäkin ravintolassa ja palvelu erinomaista. Illan hämyssä nautimme jälkiruuaksi suuria maukkaita mustikoita ja punaposkisia puolukoita.

Maanantai, Tunturijumppa

Yöllä riekot viihdyttivät jutustelullaan. Aamulla joku paikallisasukas rapisteli kotoisasti teltan reunoja. Herätys oli kieltämättä lempeämpi kuin etelän lomakohteessa kukon kiekaisut. Aamupuuroa syödessämme ihailimme auringonnousua. En ole ihan äsken ollut yhtä komeassa maisemaravintolassa aamupalalla. Samalla arvailimme missä toinen puoli porukkaamme availee silmiään ja mihin aikaan.

Hienoista maisemista ja hulvattoman hauskoista jutuista nauttien siirryimme Kuivin kämpälle. Ruokailtuamme ja jututettuamme leiriytyjät ja ohikulkijat päätimme lähteä Fiellulta tulijoita vastaan. Olimme arvioineet heidän aikataulunsa ja vauhtinsa väärin ja hyvä kun Gamajohkan yli pääsimme, kun reippaat vaeltajat jo tulivat näkyviin. Se oli todellinen yllätys olihan joukossa kaksi ensikertalaista, matkaa ja korkeuseroja melkoisesti.

Lämmin ilta hujahti nopeasti kertoillessamme toisillemme kokemuksiamme. Marjatta piti sairasvastaanoton aamuin ja illoin, vain raikkaissa tunturipuroissa pestyt varpaat ja kantapäät hoidettiin. Jossain matkanvarrella hän oli laajentanut toimintaa vaeltavaksi ensiapupisteeksi hoitaen kaikki ensiavun ja hoidon tarvitsijat.

Fiellun putous oli ollut edelleenkin komea näky, mutta Kevojoen ylitys oli päivän kohokohta matkalaisten mielestä. Veden raikkaus oli tuntunut varsinkin Roopen kehossa varpaista hiuksiin asti.

Valon vähetessä leiripaikalle kertyi väkeä lisää. Siinä nuotion äärellä vaelsimme vaihtelevissa maisemissa, olosuhteissa ja opimme toisiltamme monia arvokkaita asioita.

Kaikkihan tuntevat kesäiset ohjatut puistojumpat, mutta kuinka moni on osallistunut taidolla ohjattuun tunturijumppaan? Näillä korkeanpaikan leireillä vetäjänä toimi Laila ja osallistujat tulivat hyvinkin kaukaa eri puolita Suomea.

Hilkka ja Arno yhdistävät huvin, hyödyn, levon ja reittisuunnittelun.

Tiistai, Paistunturi

Aamu valkeni upeaan sumuun verhoutuneena. Usva oli kietonut purot, joet ja tunturit pehmeään viittaansa, arvaat varmaankin kuinka kaunista kaikkialla oli.

Hyvästelimme kolme Kurikan poikaa, heidän kanssaan olimme kohdanneet jo useamman kerran, mutta nyt tiemme erkanivat. Toivotimme heidän vasta perustetulle latuyhdistykselleen onnea ja menestystä. Pojat lupasivat tulla käymään Pohjois-Karjalassa ja hiihtämään Kolin maisemiin, tervetuloa. Muut telttakunnat jatkoivat uniaan kun hävisimme sumun sekaan noustaksemme Kuiville. Kauas ei nähnyt, hyvä kun edellä kulkijan, mutta aamu oli hieno elämys silti ja juuri siksi.

Jätettyämme luonnonpuiston

Kaimmioaivin ja Nilijoen reunamilla upeassa auringonpaisteessa.

taaksemme Pentti luotsasi meitä varmasti karttaa ja kompassia käyttäen.

Päivästä tuli aurinkoinen ja lämmin kuten edellisistäkin. Hienoja tunturiterasseja löytyi lekotteluun, ruokailuun ja maisemien katseluun. Eräältä terassilta löytyi niin komeat poronsarvet, että poronsarvijauheen maailmanmarkkinahinta on vaarassa romahtaa. Jos tuttavanne maailmalta kyselevät ko ihmeainetta soitelkaa Roopelle Nurmekseen.

Päivällä jakauduimme kahdeksi porukaksi. Toiset läksivät nauttimaan Nilijoen upeista maisemista ja osa porukasta pistäytyi Paistunturin huipulla. Nousu oli helppoa, maisemat upeat ja huipulla tuuli niin kuin asiaan kuuluu. Nilijoen ylitys oli helpompaa kuin osasimme odottaa ja varpaat nauttivat viilennyksestä. Sauvat ovat oiva apu ylityksissä. Leiriydyimme Bissocuollanvarrin ja Bissocuollanroavvin välissä olevan lammen rannalle. Nautin suuresti hiustenpesusta ja iltauinnista auringon kullatessa maisemia. Turha kai kertoakaan, että leiripaikka oli upea. Kuinka tälle reissulle sattuikin niin monta maailman kauneinta ja parhaiten varusteltua leiripaikkaa?

Keskiviikko, Kuumalähde

Viimeinen vaelluspäivä, takana hyvin nukuttu lämmin yö ja mielessä ajatus kaikki kiva loppuu aina kesken. Tai kenties kiva tuntuukin kivalta kun se loppuu ennen kuin alkaa maistua puulta. Säät ovat joskus kesälläkin jäätävän kylmiä ja nyt olemme nauttineet lämpöisistä öistä ja ajankohtaan nähden suorastaan helteisistä päivistä. Sade- ja villavaatteet ovat kulkeneet matkassa vain kaiken varalta tällä kertaa.

Paikallisessa optikossa korjattiin silmälaseja tyylikkäästi, vauhtiraitoja urheiluteipistä pitämään linssit lennokkaassa menossa mukana. Jo aiemmin ilmeni silmälaseilla lievää taipumusta karkailuun ja piiloutumiseen ja se oli tarttuvaa laatua. Lasit löytyivät kuin löytyivätkin tunturin kupeesta. Muutenkin maahiset ja muut menninkäiset piilottelivat tavaroitamme, vaihtoivatpa jopa rinkan taskusta toiseen ihan vain kurillaan. Siinä riitti etsijälle puuhaa ja muille hauskaa seurattavaa.

Matkan edetessä ruska hehkui ja kirjoi maiseman aina toinen toistaan komeimmin värein. Klorofylli oli piiloutunut talvivarastoihinsa jättäen karoteenit ja ksantofyllit loistamaan keltaisena ja antosyanit hehkumaan punaisena värinä. Tässä riemullisessa maisemassa ja hauskassa huulenheitossa taival eteni joutuisasti ja pian tupsahdimme Ràsseajàlle ja sen takana Kiisalla ahkeroinut talkooväki olikin jo meitä vastassa.

Aarno ja Pentti virittävät Roopelle sarvia selkään.

Laila vetää Kuivin leiripaikalla iltajumppaa, johon osallistui muitakin vaeltajia. - Oletteko ennen nähnyt/kuullut ohjatuista tunturijumpista? Puistojumpat kesäisin ovat kyllä yleisiä.

Aarno löysi lähteen, jonka hieno hiekkapohja kupli kuin vesi kiehuvassa perunakattilassa. Sitä ihailimme joukolla, mutta jätimme uimatta, koska nautimme vain jäänraikkaista kylvyistä näin lämpöisillä keleillä.

Iloisten kuulumisien ja valitettavasti myös vakavien maailman uutisten vaihdon jälkeen matka taittui reippaasti Kiisalle. Pian olimme makoisissa löylyissä, raikkaissa laineissa, höyryävän keiton ääressä ja herkuttelemassa sienillä ja tietenkin suunnittelemassa seuraavaa reissua.

Kannattiko paketti avata?

Valitettavasti meidän reissullemme sattuivat näin ikävät ja yksitoikkoiset säät. Silti lahja kannatti avata, sisältö oli upeampi kuin osasin odottaa. Seuraavalla viikolla samoilla seuduilla oli ollut hellettä, kunnon kaiken kasteleva sade, pakkasta, lumisadetta ja vaeltajilla huomattavasti enemmän haasteita. Ehkä meilläkin ensi kerralla ja saatte vaihtelevampaa luettavaa.

Kiitos kanssakulkijoille.

Pirjo Saukkonen, Kumpe
(kuvat ja teksti)

HALTILLE HIIHTÄEN JA POTKUTELLEN

Meitä oli yhdeksän henkeä kun 5.5.2001 Kilpisjärvelle kokoonnuimme, ja ensi kertaa toinen toisenune tapasimme. Kaukaisimmat olivat tulleet Helsingistä, joku Hämeestä ja me muut Lapista. Niin, meillä kaikilla oli sama suunta ja yhteinen tavoite: viettää viikko yhdessä Haltin maisemissa ja saavuttaa Haltin huippu.

Matkan järjestäjänä toimi Kittilän tunturikerho Njalla, ja oppaanamme vuosien tunturikokemukset omaava Raiski. Puolet ryhmäläisistä oli varustautunut suksin ja rinkoin tai ahkioin matkaan.

Toinen puoli porukasta oli päättänyt kokeilla potkurin hurmaa. Raiski on tehnyt potkurivaelluksia Haltille jo kuuden vuoden ajan.

Lauantai-ilta oli jo aika pitkällä, kun pääsimme lähtemään matkaan hienoisessa lumisateessa. Iso jenkkikassi sidottiin potkurin päälle sen päälle vielä iso ruokalaatikko, ja siitä vaan potkuttelemaan. Merkatun reitin alku oli moottorikelkkailijoiden

Halti vallattu - potkukelkat mukana!

jäljiltä puolisulanutta, likaista lumisosetta. Potkuripartion koettelemus on alkanut. Pukkaat potkurin soseeseen, sitten kaverin kanssa vedät ja työnnät sen sieltä ylös. Hiki kirposi otsalle, mutta valituksen sanaa ei kuulunut. Hiihtäjillä painoi rinkka tottumattomia hartioita, ahkiokaan ei tahtonut totella vetäjää, ja kaiken lisäksi uusi lumi tökki suksen pohjia. Pulssimittari piti huolen, että muistimme tämän tästä pitää lepotaukoja. Raiskiopas lohdutti, että edessäpäin on helpompaa. Ennen puolta yötä saavuimme Saarijärven kämpälle. Suloista oli tuvan pehmeänpatjan päälle oikaista itsensä ja vaipua uneen oman makuupussin sisään.

Sunnuntai-aamu valkeni aurinkoisena. Tunturimaisemat lumosivat kauneudellaan. Joka puolelta ympäröivät tunturit olivat vielä puhtaan, valkoisen lumen peitossa. Pälvet auringon puolella kertoivat kevään tulosta. Matkamme jatkui kohti Meekonjärveä. Alkumatka oli tasaista ylämäkeä. Saavuimme Kuonjar-johkan upouuteen kämppään. Se oli viimeisen päälle valoisa, avara ja vielä ylellisyytenä kuivaushuone. Siellä vähän aikaa levähdimme. Meekonjärvellä meitä odottikin yllätysohjelma. Mahtavan Meekonpahdan juurella pidettin jumalanpalvelus. Siinä kirkossa olivat tunturit sekä ja taivas kattona. Hartauden jälkeen meidät kutsuttiin kirkkokahville puolijoukkuetelttaan. Kylläpä kuuma kahvi kamiinan lämmössä lämmitti mukavasti kylmästä hytiseviä kuulijoita.

Maanantaina olikin jo päämääränämme Pitsus-järven kämppä Haltin juurella. Iltapäivällä sinne saavuimme, ja totesimme, että siinä se Suomen mahtavin tunturi seisoo paksun pilviverhon sisällä. Raiski opastaa, että nyt odottelemme ja tarkkailemme pilvien liikkeitä. Jos taivas kirkastuu illaksi, lähdemme yötä myöten kohti Haltin huippua. Jos pilviverho ei poistu vielä huomennakaan, emme lähde huippua kohti ollenkaan. Eräs seurue sieltä palasi. He kertoivat, ettei siellä nähnyt montakaan metriä eteenpäin, joten huippu jäi heiltä saavuttamatta. Raiski järjesti meille joka päiväksi maittavan, lämpimän ruoan. Tänään oli poronkäristyksen ja lettujen vuoro Kun siinä iltaa vietimme ja lettuja paistoimme, kuinka ollakaan, meitä tultiin kutsumaan viereiselle poromiesten kämpälle saunaan. Ei tarvinnut naisia kahdesti houkutella. Olihan kolmen päivän vaelluksen hiet vielä pesemättä. Savetilla oli tähän asti pesty kainalot ja lumella kasvot. Ei taida kaikki vaeltajat tällaista saunakutsua saadakaan. Se taisi olla meidän oppaamme ansiota. Hän oli jo aikaisemmilla matkoillaan tutustunut näihin saamelaisporoisäntiin. Saunanlöylyt olivat mahtavat, ja avannosta kannettu jäävesi enemmän kuin virkistävää. Sieltä takaisin kämpälle palatessamme saimme ihastella Lapin alkukevään yötöntä yötä.

Kun sitten tiistai-aamuna silmämme aukaisimme ja ikkunasta säätä tutkimme, suureksi riemuksemme huomasimme, että taivas oli täysin pilvetön. Siinä se nyt oli silmäimme edessä koko komea Halti täysin avoimen ja pilvettömän taivaan alla kohoten ylväänä kaikkia muita tuntureita korkeammalle. Siitä päivästä tulikin ennätyslämmin. Aurinko porotti jopa kuumasti selkää kun T-paitasillamme puhkuimme suksin ja potkurein Haltin rinnettä ylös. Näky oli silmiä hivelevä. Edessä puhtaanvalkoinen tunturin rinne ja sen päällä puhtaan sininen taivas. Se oli kuin itse Suomen lippu. Mielessä soi Kuoppamäen laulu: "sininen ja valkoinen, värit ovat

Harvoin sitä Haltille mennään potkukelkoilla.

vapauden.... sininen on taivas, valkoinen on hanki, valkoiset on pilvet, lampaat nuo taivaan sinisen....." Sitkeät suomalaiset eivät periksi anna. Huipulle oli päästävä, vaikka viimeisin voimin. Voi, mitkä huikaisevat maisemat. Näkyi Norjan, Ruotsin ja Suomen tunturit kaikki yhtaikaa. Pyörit miten päin tahansa, jokapuolella tuntureita ja niiden takana tuntureita aina taivaan rantaan asti. Kuka jaksaisi kaikkihuiput laskea? Matkan päämäärä, Haltin kirja on saavutettu. Kylläpä meitä onnisti. Näin ihana aurinkoinen päivä aivan kuin meitä varten annettu. Jälkeenpäin kuulin, että seuraavina päivinä Halti oli ollut taas pilvessä. Nyt omat nimet kirjaan ja tietysti valokuvat ikuistamaan tätä hetkeä. Sitten olikin edessä pitkä ja jyrkkä alamäki. Varovaisemmat lähtivät varman päälle kiertämään tunturia. Rohkein joukostanune starttasi potkurinsa suoraa syöksylaskua jyrkintä rinnettä alas. Se oli menoa tukka putkella ja housun lahkeet lepattaen, Vastaantulevillakin jäi hetkeksi suu auki ihmetyksestä, kun tämä tuulispää" ohi viuhahti.

Sinä päivänä meni rikki kaikki kevään lämpöennätykset. Lämmin auringonpaiste muutti tunturikelit täysin. Lähdimme illalla Pitsukselta ajatuksenamme yönviileydessä hiihtää ja potkutella niin pitkälle kuin pääsemme. Varovasti lähdimme ensin ylittämään Pitsus-järveä. Meillä hühtäjillä oli helpompi suksien kanssa pysyä "pinnalla". Potkurinaiset saivat katsoa joka askeleen, etteivät jalat kastuisi. Kastuivathan ne kuitenkin kaikesta huolimatta. Kun erään järven vaivoin ylitettyämme suurinpiirtein kuivin jaloin toiselle rannalle, tuli vastaamme rajavartioston moottorikelkkapartio, Vesi lensi kahta puolta kelkkoja, ja hetkessä järvi lainehti vedestä. Olimme onnekkaasti juuri oikeaan aikaan ylittäneet järven. Puolen yön aikaan saavuimme Meeko-järven kämpälle jalat, sukat ja kengät märkinä. Tulet uuniin, ja kaikki märkä narulle kuivumaan. Vaatii aikamoista sopeutumista itsekultakin, kun pienessä kämpässä kymmenen ihmistä riisuu, pukee, syö ja kaivaa laukkuaan pylly toista vastaan väsyneenä, hikisenä ja nälkäisenä. Yksityisyyttä ei ole eikä ylellisyyksiä. Huumori on silloin paras matkavaruste. Mitä enemmän sitä on, ja sen antaa hersyä, sitä helpompaa on itsellä ja kanssamatkaajilla, ja sitä hauskemmat muistot säilyvät mielessä matkan jälkeen. Vielä puita lisää pesään, että saappaatkin kuivuisivat yön aikana. Kämppä oli kuuma kuin sauna, ja yläpetillä olo kuin saunan lauteilla. Hiki virtasi ja uni pakeni.

Joku pani kännykkänsä kellon kuudelta soittamaan, jotta pääsisimme aamun viileydessä jatkamaan matkaa. Yöllä oli kuitenkin alkanut puhaltaa armoton pohjoistuuli. Se humisi nurkissa, kun kännykkäkello antoi äänimerkin. Opas oli jo käynyt ulkona tutkailemassa tuulen suuntaa ja voimakkuutta Niinpä saimme nukkua vielä pari ekstra tuntia. Kaikkien kengät eivät olleet ehtineet kuivua aamuun mennessä. Ei hätää, sanoi Raiski - "Pankaa kuivat sukat jalkaan sukan päälle muovipussit ja sitten kengät". Siitä vaan pöydaltä tyhjentyneet leipäpussit jalkoihin uusiokäyttöön. Tämä neuvo osoittautui kullan arvoiseksi matkan jatkuessa.

Nyt alkoi matkamme vaikein taival. Lämmin keli oli sulattanut lumen entistä vähemmäksi. Oli vaivan takana päästä potkurien kanssa sulan maan yli reitille. Tuuli voimistui entisestään. Mitä korkeammalle kapusimme, sitä raivokkaammaksi tuulen ote muuttui. Ensimmäistä kertaa olin kiitollinen painavasta rinkasta selässäni. Se piti lujemmin jalat maassa. Oma vauhtia itsekukin puskimme niskat kyyryssä tuulta vastaan. Muutama metri eteenpäin ja taas oli levättävä. Olisi siinä jo halunnut pitää taukoa, ja ottaa kuumat huikat termospullosta, mutta ajatus tuntui mahdottomalta toteuttaa. Ei uskaltanut irrottaa otettaan sauvasta eikä riisua rukkasta. Ne olisivat lentäneet taivaan tuuliin. Oli vain pidettävä sauvasta tiukasti kiinni ja ajateltava, että jokainen metri on lähempänä määrän päätä. Totisesti tuima on tunturin tuuli ja pieni ihminen avuton sen armoilla! Kun sitten vihdoin pääsimme Kuonjarjohkan kämpälle, olimme uupuneimpia kuin koskaan. Joku lähti ulkovessaan wc-paperirulla kädessään. Tuuli tarttui. Se lensi silmänräpäyksessä korkeuksiin aueten siellä kuin serpentiini eikä sitä enää kiinni saanut. Oli taivaalista päästä lämpimään kämppään syömään ja ottamaan ansaitut päiväunet.

Illat kuluessa tuulen ote alkoi hellittää ja meidän oli jatkettava matkaa kohti Saarijärveä. Jännityksellä odotimme, miten selviämme Saarijärven yli. Alku meni hyvin. Hiihtäjät menivät edellä ja yrittivät löytää kuivinta mahdollista reittiä potkuriväelle. Kevätpurot lorisivat iloisesti aivan kuin laulaen vapauden laulua kevään tulon kunniaksi. Pälviä aina vain enemmän. Enää ei ollut muuta tehtävissä kuin kiertää koko Saarijärvi. Kilometrejä siinä tuli muutama lisää. Loppujen lopuksi oli kannettava kelkat ja laukut yksitellen virtaavan veden yli. Matkan vaivat taas unohtuivat, kun uni valtasi! väsyneet vaeltajat.

Uusi aamu valkeni, meidän matkamme viimeinen. "Joka aamu on armo uus, miksi huolta siis kantaa..."! Nyt oli ollut pieni yöpakkanen ensimmäinen meiden matkamme aikana. Se olikin meidän loppumatkan pelastus. Selvisimme aikaisin taipaleelle. Raiskiakin jo vähän jännitti edessä olevien vesien ylitys. Helpotuksen huokaus kuului jokaisen onnistuneen järven ylityksen jälkeen. Päätämme muuttaa reittiä kiertäen loput järvet. Mikä ihana hangenkanto! Nyt vasta potkuriväki pääsi vauhtiin. Voi sitä vauhdin hurmaa ja villiä viiletystä! "Minä luulin, että tämä potkurisafari on näin helppoa hangella hurruuttelua koko matkan, huokaisi yksi meistä". "Olisitte liian helpolla päässeet. Ei tätä hauskaa anneta kuin vähän loppumatkasta maistaa", totesi Raiski. Saavuimme Kilpisjärvelle ennätysajassa, vaikka viimeiset kilometrit kävelimme kantaen suksia. Lumi oli yksinkertaisesti hävinnyt viikon aikana loppumetreiltä.

Tänä vuonna aikainen kevään tulo yllätti kaikki tunturissa liikkujat. Vaikka se toikin matkaamme ylimääräistä jännitystä, ja muutaman kilometrin lisää vaellusta, oli se kaikessa mahtavuudessaan kuitenkin upea kokemus. Tunsimme tehneemme suuren selviytymismatkan (survival extreme)

Välillä lumi katosi "potkurin" alta.

Ulla Rantajääskö

Kuvat: Raija Palosaari

Tunturiladun 55-vuotisjuhla

10.-11.11.2001

Helsingissä Kavtsin isännöimänä

lauantaina 10.11.2001

klo 13–14.30 ***Opastettu kaupunkikävely***
Lähtö Senaatintorilta Aleksanteri II:n patsaalta

klo 16.30 alkaen
Kokouskahvit Karjalatalolla, Käpylänkuja 1 (Käpylä)
raitiovaunut 1 ja 1A Kauppatori – Käpylä (ma–la)
bussi 65A Lauttasaar i– Postitalo – ***Käpylänkatu*** – Oulunkylä
bussi 69 Elielinaukio (Postitalon ja Rautatieaseman välissä) – ***Käpylänkatu*** – Malmi
bussi 617 Lentokenttä – ***Mäkelänkatu*** – Rautatientori
bussi 52 Munkkiniemi – ***Käpylänkatu*** – Vanhakaupunki

klo 17.00 ***Tunturiladun syyskokous*** Karjalatalolla

noin klo 19 ***Illallinen, ohjelmaa, tanssia*** Karjalatalolla

sunnuntaina 11.11.2001

noin klo 10 Lähtö ***Suomenlinnaan***.
Tutustuminen Merivartiostoon ja opastettu kävelykierros.

Majoitukseen on varattu Tunturiladun nimellä paikkoja seuraavista majapaikoista:
Park Hotel, Pohjolankatu 38, Käpylä, (09) 799 755, faksi (09) 792 781
2hh 500 mk/huone (sis. aamiaisen, aamusaunan ja -uinnin)
Eurohostel, Linnankatu 9, Katajanokka, (09) 622 2470, faksi (09) 655 044
110 mk/hlö (WC, suihku ja keittiö käytävällä, sis. liinavaatteet ja aamusaunan)
Majoitusvaraukset suoraan majapaikoista viimeistään kuukautta ennen tapahtumaa. Mainitse Tunturiladun varaus.

Ilmoittautuminen illalliselle maksamalla 135 mk Kavtsin tilille 218520-1107274 viimeistään maanantaina 29.10.2001. Kirjoita viitteeksi "TL 55 v." ja oma nimesi.

Lisätietoja juhlasta Marja Lammivaara, puh. (09) 588 1931.

KAUPPA AVOINNA

Kaikki hyvät jäsenet ottakaa yhteyttä TL:n myyntiartikkeleiden tilausasioissa puh. 03-675 9061 ilt. ja viikonl. tai osoitteella Torikatu 10 A 6, 13100 Hämeenlinna.
Toimitus tapahtuu postitse tai sopimuksen mukaisesti. Toimituskulut lisätään laskuun. Tavaraa annetaan myös myyntitiliin.

Myyntiartikkeli	á hinta	Viitenro
50-vuotishistoria-teos	120,-	220
Jäsenmerkki	10,-	123
Pinssi	10,-	136
Postikortit=kämpät 3 eril.	1,-	123
Eräretkeilyn perusteet	70,-	152
Balggis-polku	10,-	165
Juhlakuksa	70,-	204
Susimerkki	30,-	123
Susimerkki nauhalla (susimerkit vain susille)	40,-	123
Kämppien avain	500,-	107
Jäsentarrat		123
-isompi (172x54 mm)	8,- /kpl	
-pienempi (42x17 mm)	12,-/kpl/12 kpl liuska	
Erä-SM toimitsijaliiviä varustettuna kisatunnuksella on vielä myynnissä kokoja XL ja XXL		
Liivi fleece-vuorilla	260,-	330
Kisatunnus	20,-	330

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi (2) vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avainanomus on tehtävä TL:n johtokunnalle. Toimitus tapahtuu postiennakkona, karttojen, kämppäkorttien, käyttö- ja järjestyssääntöjen kera. Anomuskaavakkeita saa allekirjoittaneelta ja sihteeri Riitta Gerliniltä.

MAKSUASIOISTA
Tunturiladun pankkitili on Leonia 800015-135331 ja tälle tilillemaksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut, myös uusien jäsenten jäsenmaksut tarpeellisin tiedoin (mm. osoite välttämätön) paitsi ns. "vanhat jäsenet" maksavat aina jäsenmaksunsa Leonia:n jäsenmaksujen keräilytilille/TL, joka on jäsenmaksukortissa viitenumeroineen. Uudet jäsenet eivät voi maksaa tälle tilille.

KÄMPPIEN=KIINTEISTÖJEN KÄYTTÖMAKSUT
Näitä maksuja suorittaessa on toivottavaa käyttää kämppien viite-numeroita. Tällöin ei tarvitse laittaa muita merkintöjä esim. kämpän nimeä. Viitteellinen maksusuoritus on paljon halvempi pankkikuluilta ja näin säästö on vuodessa huomattava pankkikuluissa. Kämpillä edelleen rahalippaat, joihin voi myös suorittaa Tunturiladun yleisen kokouksen päättämän minimimaksun 20,-/vrk/hlö.
Kämppien viitenumerot ovat:

Susikyrö	505
Susi-Talas	602
Susi-Kiisa	709

Yhteydenottoja odotellen !
Syysterveisin !

Marja-Liisa Mäki

RETKIMUISTIO VUONNA 2001

Retkitoimikunta on koonnut listan niistä eri kerhojen suunnittelemista retkistä ja vaelluksista, joihin ovat tervetulleita kaikki tunturilatulaiset riippumatta siitä, ovatko he kerhojen jäseniä vai ei. Tapahtumien yhteyshenkilöt saatte selville soittamalla kerhojen sihteereille, joiden puhelinnumerot ovat kerhopalstalla tässä lehdessä.

Monet kerhot menevät tunturiviikoilleen omilla linja - autokuljetuksilla. Hyppää kyytiin, jos olet menossa samaan suuntaan ja samaan aikaan.
Retkimuistion aineiston pyytäisinkin toimittamaan osoitteella:
Markku Salminen Vuoritie 24 04400 Järvenpää puh.koti 09 - 2919916 matkap. 040 - 548 4600

Retkitoimikunta

TOIMINTAMUISTIO

2001

27.–28.10. Suomen Ladun syyspäivät ja liittokokous Riihimäellä

10.–11.11. Syyskokous ja iltajuhla Kavtsin isännöiminä Helsingissä (Tunturiladun 55-vuotisjuhla, Karjalatalo)

2002

22.–24.3. Kevätpäivät ja kevätkokous Kajaanin Joutsenlammella Oktan isännöiminä
29.3.–1.4. Pääsiäinen
2.–6.4. Tsietsan kerhoviikko Susikyrössä
13-20.4. Login kerhoviikko Susikyrössä
13.–20.4. Oktan kerhoviikko Susi-Talaksella
elokuussa Kesäpäivät Tsietsan isännöiminä
7-14.9. Kavtsin kerhoviikko Susi-Talaksella
14-21.9. Login kerhoviikko Susi-Talaksella.
18.–20.10. Syyskokous ja Susiaiset Kavtsin isännöiminä (Kavtsin 30-vuotisjuhla) (Holma, Klaukkala)

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n syyskokous pidetään lauantaina 10.11.2001 klo 17.00 alkaen Karjalatalolla Helsingissä, Käpylänkuja 1.

Kokouksessa käsiteltävät asiat:

1 Tunturiladun sääntöjen 7 §:n syyskokoukselle käsiteltäväksi määräämät asiat
2 Kämppäsääntöjen uudistus
3 Kämppien avainten lunastushinnan suuruudesta päättäminen
4 Ovtsi – Haristuvan hallintasopimus
5 Jäsenistöltä tullut aloite Susikyrön sähköistämisestä, alustava käsittely
6 Muut mahdolliset asiat

TERVETULOA

Johtokunta

Tunturiladun Kevätpäivät

Muistathan kevätpäivät Kajaanissa 22- 23.03. 02

Tarjoamme kevätkokouksen lisäksi jotain uutta sekä jotain vanhaa. Kutsumme kaikkia saapumaan.
Lisätietoja seuraavassa lehdessä sekä Anja Mustoselta p. 08-627946

Eurovaellus 2001 päättyi Strasbourgiin

Eurooppalainen vaellustapahtuma, Eurovaellus 2001 päättyi Strasbourgissa sunnuntaina, 30.9. riemukkaissa tunnelmissa suoritettuun vaeltajien yhteiseen marssiin läpi Strasbourgin kaupungin keskustan. Maittain paraatiin osallistuneita oli noin 10.000. Suomen joukkue sauvakäveli ja lämmitteli että venytteli kemppijumpalla saaden valtavasti huomiota. Joukkueemme koko oli 24 henkilöä ja se koostui maamme vaellustapahtuman koordinaattoreista kautta Suomen ja muutamista muista vaeltajista. Isäntämaan, Ranskan joukkue oli suurin ja siinä oli ehkä 2000 - 3000 vaeltajaa. Joukkueessa oli omat orkesterit ja laulu kaikui kaduilla joukkueen viedessä Ranskan Eurovaellusta loppuun. Seuraavaksi suurin joukkue oli Saksasta ja siinä oli mm. värikkäitä vaellusasuja pitkin ja poikin Saksan.

Pohjoismaista tapahtumaan osallistuivat ainoastaan Tanskan ja Suomen joukkueet. Tanskassa Eurovaellus vietiin jo viime vuonna Ruotsista Tanskaan avatun sillan vihkiäisseremonioiden yhteydessä ja viesti kulki kesän aikana Saksan rajalle, josta se kulki vasta tänä kesänä Strasbourgiin. Viikon ohjelmistossa oli erilaisia tapaamisjuhlallisuuksia, vaellusseminaari ja vaelluksia sekä Strasbourgissa, että lähiseuduilla, suuri kansanmusiikkikonsertti sekä vaellusseutuja ja vaellustarvikkeita esitellyt näyttely, jossa pohjoismaista oli esillä vain Norja edustavalla osastollaan (vaikka maa ei muuten osallistunutkaan Eurovaellustapahtumaan).

Suomalaisia tuotteita näyttelyssä edusti ainoastaan edusti Suunto, ja sekin ranskalaisen jälleenmyyjän edustuksella. Jos Eurovaellus järjestetään lähivuosina, suomalaistenkin kannattaisi lähteä esittelemään omia vaellusalueita, varusteita ja muuta materiaalia. Vaellusseminaarissa kerrottiin vaellusmatkailun ja vaeltamisen suosion olevan kovassa kasvussa ja esim. Ranskassa myydään vuosittain yli miljoona vaelluskenkäparia.

Eurovaellus suoritettiin 23 maassa syksystä v. 2000 lähtien kymmentä eri reittiä pitkin, jotka kaikki päätyivät Strasbourgiin 22.-30.9.2001. Jollakin tavoin tapahtumaan osanottaneita oli 250 000 (59% naisia, 41 % miehiä), kuljettuja kilometrejä on arvioitu olleen yhteensä yli 23 000 km. Englannissa valmistauduttiin hyvin Eurovaellukseen, onhan maassa 120 000 järjestöissä olevaa vaeltajaa. Pahaksi sattumaksi tuli hullun lehmän tauti, joka esti tapahtuman toteuttamisen.

Suomessa Eurovaellukseen tai sen tapahtumiin on ottanut osaa yli 14 000 henkilöä, viestikilometrejä on molemmilta reiteiltä kertynyt yhteensä n. 5 600 km. (E10 2500 km, E6 3100 km). Erilaisia yleisötapahtumia on ollut hiukan yli 200. Kilpisjärveltä Turun kautta (E6 reitti) Helsinkiin tuleva viesti lähti Kilpisjärveltä, kolmen valtion rajapyykiltä maanantaina 5.3. klo 12 hiihtäjäryhmän viemänä kohti etelää ja Utsjoen Nuorgamista Haminan kautta Helsinkiin tuleva viesti lähti Nuorgamista 11.3. Tunturiladun vaellusryhmän mukana. Euroopan Vaellusliiton puheenjohtaja, tšekki Jan Havelka, lähetti matkaan Eurovaelluksen pohjoisimmasta pisteestä eli Utsjoelta lähteneen viestin. Tunturiladun osuutta Nuorgam - Kiilopää vetänyt Markku Salminen oli myös viemässä viestiä loppuun. Kun Suomen joukkue paremmin tutustui toisiinsa ilmeni, että joukkueessa olikin kuusi tunturilatulaista!

Kartassa olevat numerot ovat Eurovaellusreittejä. Toivottavasti Eurovaellus II tapahtumaan saadaan koko Suomen kartta.

Markku Salmisen (vas.) johdolla ryhmä nousemassa du Climontin huipulle (970 mpy).

Ranskassa reitit oli merkitty puihin.

Strasbourgin loppuvaelluksella nähtiin upeita vaellus- ja kansallispukuja sekä vaellusseurojen lippuja.

Suomen joukkue tutustui yhtenä päivänä ranskalaisen vuoristo-oppaan opastuksella Strasbourgista länteen olevaan Vogeesien alueeseen, jossa joukkueemme vaelsi noin 20 kilometrien vaelluksen. Reitti kohosi kahdessa kohdassa muuta maastoa korkeammalle, toisessa yli 700 mpy ja toisessa lähes 1000 metriin asti. Jälkimmäisen huipulla oli vanha Saksan ja Ranskan raja vuodelta 1870. Jotkut muistanevat vielä Elsass-Lothringerin ja sehän raja se oli. Ranskan parin vuoden takaisen myrskyn tuhot nessa kylässä ja kaupungissa johonkin kulttuuritapahtumaan, kuten konsertteihin, kylätansseihin ja näytelmiin. Euroopassa viestiä vietiin lähinnä kävellen. Viestiä ovat olleet kuljettamassa ja reittejä sekä oheisohjelmia kehittelemässä mitä erilaisimmat tahot alkaen maakuntien liitoista, kunnista ja kaupungeista, puolustusvoimista, kyläyhdistyksistä, vaellusreittiprojekteista, erilaisista urheilu- ja harrastusseuroista, partiolaisista, maatilamatkailuyrittäjistä sekä yksityisistä kansalaisista ja tietenkin monet Suomen ladun jäsenyhdsitykset.

Viestit yhtyivät Helsingissä Suomen Eurovaellusviestiksi ja Suomen loppuhuipentuma oli Suomen Ladun Töölönlahden Ulkoilukeskuksessa lauantaina, 22.9. klo 15, jonne Nuorgamista lähteneen viestin toi Suomen Matkailun Seniorit ja Kilpisjärveltä lähteneen viestin Espoon Latu. Tilaisuuteen osallistui lähes sata henkilöä.

Töölönlahden Ulkoilukeskuksessa 22.9.2001, pidettyyn Suomen Eurovaellusreittien yhteistilaisuuteen tuli seuraava kannustava korusähke:

"Esitän kaikille Eurovaellus 2001 -tapahtumaan osallistuville parhaan tervehdykseni ja menestyksen toivotukseni"
Tarja Halonen
Tasavallan Presidentti

olivat vielä nähtävissä alueella ja puiden korjuu jatkui yhä.

Yhtenä iltana käytiin läpi Suomen viestien kulku aluevastaavien puheenvuoroina. Pohjoisessa viesti kulki pikkuporukoilla, mutta mitä etelämmäksi viesti tuli, sitä suuremmat joukot sitä olivat viemässä. Euroopassa viesti tunnettiin Eurorandona. Suomessa se kulki Euroviestinä ja kun nyt uusi rahakin on tulossa, niin mm. Pohjanmaalla Euroviestin kulkua ei kaikin paikoin katsottu lämpimin mielin. Kokemukset sekä Euroopassa että Suomessa olivat kuitenkin niin hyvät, että Eurovaellus järjestettäneen muutaman vuoden päästä uudelleen.

Eurovaelluksen seuranta alueohjelmineen ja kuvineen on nähtävissä Internetissä seuraa-vissa osoitteissa: www.sau nalahti.fi/ eeromari/eurovaellus tai www. suomenlatu.fi

"Eurovaellus".

Eero Hämäläinen,
Eurovaellus 2001 –hanke / Suomen Latu
Kuvat: Antti Karlin